

AKTIV INNSATS FOR SOLIDARNOSJ

- ta del i «Solidaritet Norge-Polen»'s kampanjer mot Polens militærjunta, og press mot vestlige politikere for en mer aktiv støtte til «Solidaritet»
- hjelp til med å utvikle «illegal» kontakt med «Solidaritet» og direkte støtte
- spre stoff om Polen når avisene mister interessen: bulletiner, møter, film, video m.m.
- bli med på studiesirkel o.a. for å lære om Polen

FEBRUAR 1982

LEDER:

PARTIPLANEN

Å utforme den planen som nå foreligger, har vært en vanskelig oppgave. På den ene sida er partiet svekket etter partikrisa. Vi er færre enn før, mange medlemmer er mer passive enn før, og en god del lag er fortsatt preget av organisatorisk oppløsning. Det hersker uenighet og usikkerhet rundt flere politiske og ideologiske spørsmål. Sjøl om vi kan se en rekke positive tendenser, ville det være overoptimistisk å tro at vanskene er overvunnet. På den andre sida stiller klassekampen en rekke krav til oss, og vi gjør dårlig eller utilfredsstillende arbeid på flere viktige områder.

Planen må ta hensyn til begge disse sidene. Den må være nøktern og mulig å gjennomføre med de kreftene vi har. Samtidig stilles det flere nokså »absolutte» krav til oss dersom vi vil overleve og utvikle oss som parti. Vi står ikke fullstendig fritt til å velge hva vi vil satse kreftene på i åra som kommer. Enkelte oppgaver er av en sånn karakter at de *må* gjøres, om partiet skal leve. Dette gjelder organisatorisk arbeid, og det gjelder arbeid med partiøkonomien. Å prioritere vekk slike oppgaver, er som å bygge hus uten grunnmur. Landsmøtet vedtok dessuten (enstemmig) at vi skulle slåss for å opprettholde Klassekampen som dagsavis. Når et slikt vedtak er fatta, må vi sette av de kreftene det krever, ellers blir det bare et tomt ønske.

Det er stor enighet i partiet om betydninga av å satse mye krefter på studier, skoloring og ideologisk konsolidering i tida som kommer. Dette kommer også til uttrykk i den planen som nå foreligger. Men partiet er (heldigvis!) ikke i den situasjonen at vi kan sette oss på kammerstet og fordype oss i bøkene mens verden går sin skjeve gang utafør. Partiet deltar, og medlemmene våre har tillitsverv i en rekke forskjellige masseorganisasjoner og aksjoner. Særlig viktig er fagbevegelsen og alle de tillitsvalgte vi har der. Dersom vi »valgte» å prioritere faglig arbeid og arbeid på arbeidsplassene lavt, ville det bety at våre kamerater i disse posisjonene fikk lite ledelse og veiledning, lite revolusjonær politikk å føre ut. Presset på disse kameratene er hardt. I den daglige kampen står de under konstant innflytelse fra sosialdemokrater og revisjonister. Resultatet av en lav prioritering ville bli at det faglige arbeidet vil fortsette å være økonomistisk.

Det store antallet kamerater med tillitsverv i fagbevegelsen er en svært verdifull ressurs for partiet. For å kunne utnytte denne ressursen til å styrke partiets stilling i arbeiderklassen, må vi prioritere arbeidet med å utvikle linjer for den økonomiske og politiske kampen i fagbevegelsen og på arbeidsplassene. Og vi må styrke kameratenes evne til å opptre som *kommunister* ikke bare som flinke ledere av dagskamp. Dette betyr noe både for innrettinga på studiene, propagandaen og det organisatoriske arbeidet.

Vi kan ikke planlegge utelukkende ut fra den indre situasjonen i partiet. Vi må også ta hensyn til utviklinga av klassekampen her i Norge og internasjonalt. Mye tyder på at vi står foran en skjerpning av klassekampen her i Norge, ettersom de økonomiske innstramningene rammer folk hardere og hardere. Og det er liten tvil om at krigsfaren øker. Dette stiller krav til oss, både når det gjelder å forberede oss sjøl og folk i Norge på krig, og til å delta i arbeid for å utsette krigen. Det stiller krav både til arbeid med

sikkerhet og beredskap, til å utvikle forsvars- og fredspolitikken vår, til massearbeid i ulike former.

I skjæringspunktet mellom disse ulike hensynene har vi måttet utarbeide planen. Det betyr at vi har måttet slå av på ideelle krav. For eksempel er det begrensa hva vi kan få gjort med viktige og ørennende problem som ungdomspolitikken vår i perioden som kommer. Og vi har ikke sett oss i stand til å gi diskusjon og studier av militærpolitikk den plassen i laga som ideelt sett hadde vært ønskelig. Når det er sagt, mener vi at vi har kommet fram til en god plan innafor de rammene som er gitt: Den er nøktern samtidig som den tar vare på de viktigste oppgavene, den er ikke ensidig, men har god balanse mellom intern konsolidering og ekstern politikk. Og det er i seg sjøl et viktig framskritt at vi nå er i stand til å planlegge på såpass lang sikt. Det gjør det lettere for laga å disponere tid og krefter, og finne rom til lokale initiativer.

Og på ett område legger planen opp til et løft som vil bety et kvalitativt steg framover for partiet: Planen integrerer studier, partidiskusjon og programarbeid i ei lengre bevegelse som vi kan kalle »den store diskusjonen om sosialismen». Denne studie- og diskusjonsbevegelsen bidrar til å gi en sammenheng i partiarbeidet som tidligere planer har mangla.

Det er flere grunner til at vi trenger diskusjon, studier og undersøkelse rundt temaet sosialisme i partiet:

– Den første, og viktigste, er at vi har behov for å utvikle strategien vår. Den marxistiske teorien om det sosialistiske samfunnet har store mangler, det er mange uløste spørsmål. Vi har foreløpig lite konkret å si om hvordan revolusjonen skal vinnes og sosialismen bygges under norske forhold. Her trengs studier og undersøkelser for å forstå mer av sosialismens utviklingslover, hvordan de har virket i de sosialistiske landa historia har kjent hittil, og hvordan de vil virke i et sosialistisk Norge. Hvis vi vil være et vitenskapelig parti, kan vi ikke vri oss unna den oppgava.

– Den andre grunnen er at vi trenger å styrke vår propaganda for sosialismen - i Klassekampen, på arbeidsplassene, i valgkamper, på studiesirkler. I siste valgkamp vedtok vi at sosialismen skulle være ett av hovedtemaene. Det var et riktig vedtak, og vi fikk gjort noe, men langt på vei ble det med de gode hensiktene. Kameratene som skulle føre politikken ut, syntes det var vanskelig. Dette vil kunne bøtes på med en studie og diskusjonsbevegelse.

– Den tredje grunnen er at det er mange motsigelser rundt disse spørsmålene i partiet. Sosialismediskusjonen før siste landsmøte var nyttig så langt den rakk, men den hadde sine klare begrensninger. Nå er det på tide at diskusjonen tas opp igjen, men på en breiere basis, og på et mer solid fundament av studier og undersøkelser.

Denne bevegelsen må bygges opp rundt en stamme av studier og diskusjoner i laga. I tillegg må vi utnytte det partiet har av ressurser i form av teoretisk/vitenskaplig kader (og da tenker vi ikke bare på intellektuelle) til å gjennomføre en rekke undersøkelser og spesialstudier. Vi må skape et teoretisk miljø i partiet av en helt annen type enn vi har hatt hittil. Og vi må legge vekt på å utnytte resultatene etterhvert til å høylene profilen når det gjelder ekstern propaganda og agitasjon mot kapitalismen, for sosialismen.

»Den store diskusjonen om sosialismen» vil kreve mye krefter av et lite parti. Men akkurat denne jobben er det ingen andre enn oss som kan gjøre. Og vi er overbevist om at det store flertallet i partiet *ønsker* å gjøre denne jobben, fordi den er spennende og fordi de ser at den er nødvendig for at partiet skal gå framover. Derfor velger vi å satse dristig midt i nøkternheten.

PLAN FOR PARTIETS ARBEID FRAM TIL LANDSMØTET I 1984.

INNLEIING

Denne arbeidsplanen er lagt opp i forhold til både partiets indre organisatoriske og politiske behov og i forhold til den objektive situasjonen i klassekampen i Norge og internasjonalt.

Den internasjonale situasjonen peker etter SKs mening i retning av økt krigsfare. Derfor går det gjennom hele planen at vi må forberede partiet og massene på krig og føre kamp mot krigen.

Innenriks øker utbyttinga og de sosiale nedskjæringene. Partiet må derfor ruste seg til å bli bedre i stand til å lede klassekamp på ulike områder.

For partiet sjøl er det nødvendig med politisk og organisatorisk konsolidering. Dette må gjøres gjennom et langsiktig studie- og diskusjonsprogram som fører fram til partiets 4. landsmøte. Og det må gjøres gjennom styrking av den demokratiske sentralismen i hele partiet.

Det er ei sentral målsetting for partiet i planperioden å rette arbeidet mer inn på arbeiderklassen. Planen tar også sikte på å opprettholde og utvikle Klassekampen som dagsavis.

A:HØYT PRIORITERTE OMRÅDER

1. Skolering - partidiskusjoner.

Målsettinga med planen i perioden er:

- å styrke partiet kvalitativt gjennom å heve medlemmenes teoretiske nivå. Det legges særlig vekt på grunnleggende emner i den marxistiske teorien som historisk materialisme og politisk økonomi.

- Å utvikle partiets strategiske linje, gjøre teoretisk nybrottsarbeid og utvikle partiets innsikt i kapitalismen i vår tid og veien fram til sosialismen og kommunismen. Planen tar sikte på å løse motsigelser som finnes i partiet på disse spørsmåla.

Dette skal skje gjennom:

a) Ei kampanje i hele partiet med studier og diskusjoner av sosialismens problemer og studier av »Kapitalen». Landsmøtediskusjonene vil inngå som en del av denne kampanja. Den politiske hovedsaka i landsmøteforberedelsene vil være å videreutvikle sosialismedelen av prinsipp-programmet.

SK vil ta initiativ til at det blir gjennomført undersøkelser og avholdt seminarer som tjener dette foremålet. Aktuelle emner er bla.: erfaringene fra sosialistiske land, klasseanalyse av det norske samfunnet med sikte på å få en mer konkret analyse av vilkåra for revolusjon og sosialisme i Norge.

b) Gjennom å opprette og innarbeide en partiskole. Denne partiskolen skal være grunnstammen i en *systematisk tillitsmanns skolering*. Tillitsmenn på ulike nivåer i partiet skal utdannes teoretisk og praktisk gjennom systematiske kursopplegg. Året 82-83 blir et forsøksår for partiskolen, og en tar sikte på å få den i fast gjenge fra høsten -83.

Våren -83 avholdes *kaderkonferanse* som foretar en foreløpig oppsummering av sosialismediskusjonen så langt og bidrar til å utforme problemstillinger foran landsmøtediskusjonene.

PARTIPLAN

5

2. STYRKE INNRETTINGA PÅ ARBEIDERKLASSEN

a) Ei av de viktigste målsettingene for planen er å styrke innrettinga av partiet på arbeiderklassen. *Arbeidet i fagbevegelsen* må gis en sentral plass i partiets arbeid. Hele partiets arbeid må også innrettes mer på arbeiderklassen.

b) Problemet med løsriving av det faglige arbeidet fra partiet er fortsatt uløst. De store partioppgavene som går fram av planen må bli en del av arbeidet til arbeidsplasslag, bransjelag og andre partilag med tilknytting til arbeidsplassene. Det betyr at disse laga må følge med i skoleringsplanen og partidiskusjonene, at de må ta sin del av arbeidet med Klassekampen, med valgkamp, med styrking av partiorganisasjonen, med anti-imperialistisk arbeid. Partiorganisasjonene på arbeidsplassene og det faglige arbeidet må knyttes til en helhetlig strategi og taktikk for partiets arbeid i fagbevegelsen. Ikke minst er det viktig å kjempe for økt tilslutning til partiets syn på krig/fred og skape en opinion mot sosialimperialismen.

Dette krever styrking av ledelsen av det faglige arbeidet både sentralt og på distriktsplan. Vi må styrke den eksterne profilen og tillitsmennene våre. Vi må studere erfaringene med å verve til partiet på arbeidsplassene og ulike metoder for verving i større omfang.

c) Det utvikles en politikk og taktikk for opposisjonen i fagbevegelsen som omfatter faglige, innenrikspolitiske og utenrikspolitiske spørsmål. Dette må blant annet sees som forberedelser til LO-kongressen i -85. Dette emnet diskuteres på interne partimøter høsten -82 på grunnlag av et notat fra SKs faglige utvalg. Denne diskusjonen oppsummeres på en faglig konferanse i 1983. I planperioden lages det temahefter på noen områder som industripolitikk, lønn/profitt, »bedriftsdemokrati».

d) Kamp mot statens og kapitalens omfordelingspolitikk. Dette omfatter tariffoppgjør i lønnskamp, kamp mot sosiale nedskjæringer, kamp for arbeidsplasser og for å opprettholde levestandarden.

e) Konsolidere partiet på en *kommunistisk krisepolitikk* og mot sosialdemokratisk og revisjonistisk klassesamarbeidspolitikk.

Det vil bli gitt egne direktiver om faste oppgaver som tariffoppgjør, osv.

3. FORSVARS- OG FREDSPOLITIKK, ANTI-IMPERIALISTISK ARBEID

Partiets internasjonalistiske grunnlag og den økte faren for en stor krig krever at disse områdene må være høyt prioritert.

1. I det forsvars- og fredspolitiske arbeidet vil vi arbeide for både å konsolidere hele partiet på vår forsvars- og fredspolitiske strategi og å treffe en rekke konkrete tiltak som gjør partiet i stand til å møte en eventuell okkupasjon.

For partiet som helhet vil dette bety:

- Noen få, men vel prioriterte lagsdiskusjoner for å styrke partiets og medlemmenes evne til å verne om partiet i dag og i en eventuell okkupasjonssituasjon.
- Organisere eksterne markeringer som f.eks. forsvarspolitisk uke i perioden.

Det vil bli lagt stor vekt på studier og skoling, særiig organiserte tilbud om studier i partiskolens regi (tidlig i perioden legges det fram et studieopplegg over Maos militære skrifter).

Det vil bli lagt størst vekt på skoling og utdanning av kamerater som skal jobbe spesielt med området, særlig i partiskole-regi.

I den eksterne propagandaen for vår linje for et sterkt uavhengig forsvar og folkekrig vil vi legge særlig vekt på å øke innflytelsen på arbeidsplassene og i ungdomsmiljøene. 2. Vi har som proletariske internasjonister plikt til å støtte kampen for frigjøring som folkene fører. Støtten til den anti-imperialistiske kampen i 3.verden og andre steder svekker imperialismen og supermaktene og fremmer vårt langsiktige mål, imperialismens sammenbrudd og verdensrevolusjon. Vi har også strategisk egeninteresse av å støtte denne kampen ut fra den økende faren for en ny storkrig. Ikke minst den anti-imperialistiske kampen mot supermaktene, og i særlig grad sosialimperialismen, er viktig å støtte.

I partiet som helhet vil dette arbeidet ikke bli bygd på obligatoriske studier eller obligatoriske lagsmøter.

Derimot vil det bli lagt stor vekt på:

- Undersøkelser, analyser, diskusjoner/propaganda arbeid,
- skoloring i partiskoleregi o.a. av særlig frontkader og DS-kader, og
- konkret eksternt støttearbeid på utvalgte frontavsnitt.

For å styrke partiets kamp mot kapitulasjonistiske og pro-sovjetiske strømninger, er det særlig viktig å utdype analysen vår på bl.a. disse områdene: Det indre grunnlaget for sosialimperialismens ekspansjon, utviklinga i Sovjet og Øst-Europa, hvor går Vest-Europa, utviklinga i den tredje verden, og en løpende helhetsvurdering av verdenssituasjonen.

Skoloringa av særlig frontkader og DS-kader med utgangspunkt i dette materialet vil ha stor betydning for partiets utvikling som et internasjonalistisk parti.

Vi har behov for et *bredt* anti-imperialistisk arbeid samtidig som vi må konsentrere krefter om kampen mot supermaktene, særlig sosialimperialismen. Konkret betyr dette i 82/83 en særlig prioritering av støttearbeidet for Afghanistan og Polen - inkludert deltakelse i aksjonsuker i frontregi.

Nedrustnings- og anti-atombevegelsen har vunnet en viss oppslutning i Norge og Vest-Europa. Vår linje er at partiet deltar i dette arbeidet med *få, men dyktige* kadre som kjemper for å vinne oppslutning om vår linje i forsvars- og fredspolitiske spørsmål. Partiet må sjøl ta initiativ til enhetsopplegg på ei riktig plattform med front mot begge supermaktene.

3. Partiet vil fortsette arbeidet med den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

4. KLASSEKAMPEN

Målsettinga for perioden er å opprettholde og styrke avisa som dagsavis. Dette betyr organiserte kampanjer for dagsavisa hver vinter og minst en sentral innsamling til avisa.

Den politiske forståelsen for avisa si betydning for partibygginga må styrkes. Avisa må i større grad enn i dag bli en fast del av partilagag løpende oppgaver.

Det skal i planperioden legges særskilt vekt på å øke antallet arbeidsplass-kommisjonærer og øke løssalg og abonnementsverving på arbeidsplassene.

5. VALGKAMP, PARLAMENTARISK ARBEID

Den største politiske kampanjen i perioden er valgkampen 1983. I tillegg skal vi forberede stortingsvalgkampen i 1985. Vi tar sikte på å bruke mye krefter på kommunevalgkampen - både i forberedelsene og i gjennomføringa. Målet må bl.a. være

PARTIPLAN

7

både å utvikle og å øke oppslutninga om vår politikk for sentrale konkrete saker, om revolusjon og sosialisme i Norge, og øke antallet representanter i kommunestyre og fylkesting.

Et mål er i perioden som helhet å integrere det parlamentariske arbeidet i partiets øvrige arbeid og gjøre det til en fast del av partiets politiske kamp.

Valgkampen må også sees i sammenheng med partiets politisk-ideologiske arbeid i perioden. Både arbeidsprogram og den omfattende diskusjonen om sosialisme vil kunne brukes til å styrke valgkampen, og sjølve valgkampen vil kunne utvikle arbeidsprogram og diskusjonen om sosialisme.

Eventuelle større nyvurderinger av forholdet mellom RV og partiet utsettes til etter kommunevalget. Eventuelle mindre justeringer foretas på RV-landsmøtet våren -83 etter diskusjon i RV-regi.

6. STYRKING AV PARTIORGANISASJONEN/PARTIØKONOMIEN

Partiet må i perioden legge vekt på å styrke den demokratiske sentralismen og bedre kvaliteten i det organisatoriske arbeidet. Dette betyr både en styrking av SK sitt organisasjonsarbeid og metoder for ledelse, mer hjelp og rettleiing til DS-ene og arbeid for å styrke lagas organisasjonsarbeid.

I løpet av 1982 vil det bli avholdt organisasjonskurs for DS-ene i partiskole regi og det vil bli laga et studieopplegg for lagsstyrene i organisasjonsarbeid. Dette vil gi grunnlag for ei organisasjonshandbok som kan brukes til kontinuerlig skoling av nye tillitsmenn og kvinner i partiet.

For partiøkonomien er målet å gjennomføre det nye kontingentsystemet og sikre bedre rutiner og orden i organisasjonsøkonomien.

Det må jobbes for å gjøre studiesirkler og verving til en fast del av lagas arbeid.

B. LAVERE PRIORITERTE OMRÅDER

UNGDOMSARBEID

I følge vedtektene skal partiorganer på ulike nivå lede ungdomsorganisasjonene (RU og NKS) på tilsvarende nivå. Vedtektene gir retningslinjer for hvordan denne ledelsen skal utøves. I dag følges ikke vedtektene på dette området. Dette forholdet må rettes opp i løpet av perioden. Første skritt er å sikre regelmessig og fast kontakt mellom partiet og ungdomsorganisasjonene sentralt og i de sterkeste distriktene.

Det lages en konkret plan for utbygging av ungdomsorganisasjonene på utvalgte steder der grunnlaget er godt, men der det bare finnes partiorganisering, ikke ungdomsorganisering.

Alderssammensettinga i partiet viser at det vil bli et stadig viktigere problem å rekruttere og fostre ungdom.

Som et ledd i oppbygginga av partiskolen arrangerer partiet skoleringskurser for utvalgte medlemmer av ungdomsorganisasjonene. De første kursene kjøres høsten -83.

En sentral konferanse med utvalgte tillitsmenn i partiet og ungdomsorganisasjonene avholdes i løpet av perioden for å diskutere ungdomsarbeidet vårt.

BOLIG

I tillegg til utredningsarbeid om boligpolitiske spørsmål, vil partiet i perioden forsøke å styrke boligkampen i noen distrikter.

Det planlegges å gjøre Oslo-partiets boligutvalg offentlig, slik at det kan fungere som utredningsutvalg for hele partiet i boligpolitiske spørsmål. Det vil bli utarbeida et hefte (evt. ei lita bok) om dette, samt kurstilbud knytta til partiskolen.

KVINNEPOLITISK ARBEID

Målsettinger for arbeidet i perioden er:

- å bygge Kvinnefronten
- å slåss mot kvinneundertrykking innad i partiet
- å arbeide med å utvikle en faglig kvinnepolitikk
- å kjempe blandt kvinnene for ei riktig linje i spørsmålet om krig og fred
- å føre teoretisk kamp og gjøre teoretisk arbeid på det kvinnepolitiske området

Videre er det ei målsetting å arbeide for å etablere en ny basis for 8.mars innretta på kvinnefagforeninger, masseorganisasjoner, uorganiserte kvinner o.l.

SKAU.

OPPSUMMERING AV PLANHØRINGA

1.UTGANGSPUNKT

I augustnummeret av TF sendte SK ut et diskusjonsmateriale om partiets planer for perioden fram til neste landsmøte. Alle avdelingsstyrer, underdistriktsstyrer og distriktsstyrer blei pålagt å diskutere forslaget og å sende inn sine kommentarer, sin kritikk og sine forslag. Denne metoden med å legge ut planer til høring i partiet i god tid før de skal vedtas er en viktig reform i partiets arbeidsmåte. Denne metoden har kommet i stand på grunn av langvarig kritikk av svakheter ved partidemokratiet. Styrene på ulike plan i partiet har dermed fått et stort ansvar for å sørge for at medlemmenes synspunkter kommer fram og blir hørt. Dersom styrer ikke utfører denne typen oppgaver, fungerer det i praksis som ei undergraving av partidemokratiet. I dette tilfellet dreier det seg dessuten om noe så viktig som å forme partiets utvikling for flere år framover.

2.RESPONSEN

Som det antydes i et sterkt kritisk innlegg fra et avdelingsstyre i dette nummeret av Tjen Folket må vi begynne med å slå fast at det er altfor få styrer som har gjort jobben sin. Dette er kritikkverdigg. Den demokratiske sentralismen er avhengig av alle ledd for å fungere skikkelig. Når det så viktig spørsmål som partiets arbeid i 2/3 av landsmøteperioden legges ut til demokratisk diskusjon, må en kunne kreve at styrene tar saka så alvorlig at de behandler det og sender inn sitt syn. Dette dreier seg både om demokrati og om mulighetene for å drive vitenskapelig ledelse.

I det kritiske innlegget som vi trykker her i bladet hevdes det at dokumentet i seg sjøl var for dårlig til at en kunne vente noe særlig med svar. Som vi skal komme tilbake til, finnes det flere svakheter i planutkastet. Men likevel holder det ikke

PARTIPLAN

9

å påstå at det ikke kunne danne utgangspunkt for plandiskusjonen. Vi har tross alt fått en god del svar, både fra partiavdelinger og distriktsstyrer. Og disse svare viser at det har vært mulig å legge utkastet til grunn for mange gode og konstruktive forslag. Det er faktisk bare to styre som har forkasta planforslaget som helhet. Og det er ingen som har klagd på tidsfristen. Dermed må hovedansvaret for svakhetene i responsen ligge hos de styrene som ikke har fulgt høringsdirektivet. Dette må kritiseres, og det bør også tas opp i de enkelte laga, slik at medlemmene får klarhet i om styret har sendt inn lagets oppfatninger eller ei.

Når dette er sagt, så er det riktig at planutkastet hadde svakheter. Det er riktig som flere hevder at den indre sammenhengen mellom oppgavene ikke kom tydelig fram. Det er riktig at det var uklarheter i en del av prioriteringene osv. Dette har det kommet inn kritikk av og det er tatt hensyn til denne kritikken i utforminga av den endelige planen.

Sjøl om det er mange styre som ikke har svart, så er materialet tross alt så stort at det bør kunne gi et rimelig bilde av hva avdelingsstyrene i hovedsak mener om partiets arbeid framover. Tendensen er så entydig at det er usannsynlig at sjøl en svarsprosent på 100 ville ha gitt noen grunnleggende endringer. Derimot er det fare for at en del nyanser og enkeltheter har blitt borte. Dette bør være en spore til å skjerpe seg ved neste korsvei.

Fra ett distrikt, nemlig Sør-Trøndelag, har vi svar fra nesten alle partiavdelinger. Tendensen i de svare stemmer godt med hovedtendensen i landet som helhet.

3.OPPSLUTNING OM RETNINGA I PLANEN

Av de styrene som har svart er det bare to som går inn for å forkaste planforslaget som helhet. Resten av de som har svart har på ulike måter ment at forslaget skal legges til grunn for den endelige planen.

Et flertall av de som har svart mener at planforslaget er i hovedsak riktig og i hovedsak svarer til deres ønsker. Denne tendensen er så entydig at den ikke er til å ta feil av. Dette betyr ikke at det ikke finnes viktige motsigelser, for det finnes og dem skal vi komme tilbake til. Men planhøringa må oppfattes som et klart signal til SK om at den bør legge planforslaget til grunn for utforminga av den endelige planen.

Når vi sier oppslutning om retninga i planforslaget, så mener vi de store linjene og hovedprioriteringene.

—Prioritering

Planutkastet fra august forklarer at det er umulig å prioritere alt som kunne vært ønskelig. Ikke minst for et lite parti må prioritering bety konsentrasjon om noen forholdsvis få områder og at andre områder må få liten oppmerksomhet.

De som har kommentert dette punktet har slutta seg til dette, og en del går inn for ei enda strammere prioritering enn det utkastet legger opp til. Dette betyr at det finnes en politisk vilje i partiet til å konsentrere virksomheten vår og (i det minste generelt) en vilje til å »betale hva det koster», dvs. å innse at ei slik prioritering vil gå ut over en del områder som vi ideelt skulle ønske å få gjort noe med. Denne viljen vil bli satt på prøve når vi går fra det allmenne til det konkrete.

—Konsolidering/studier

Når folk skal konkretisere hvorfor det slutter opp om hovedretninga i forslaget, nevner de gjerne stikkorda konsolidering og studier. Det er et gjennomgående trekk i rapportene at det ønskes en ny giv på studiene og at ideologisk og organisatorisk konsolidering må stilles i første rekke. I den grad det markeres uenighet her, så går den ut på at kameratene peker på misforholdet mellom ei slik prioritering og SKs egen uånnprioritering av studier (pr. august). Det at SK nå har endra sin egen prioritering er klart i samsvar med

partistyrener ønsker. Det stilles i det hele tatt store forventninger til bedring av studiearbeidet/kaderfostringa i den kommende perioden.

—De tre formene for kamp

Mange rapporter peker på at det er nyttig at forslaget streker opp de tre formene for kamp. Her uttrykkes det samtidig misnøye med at SK ikke har leda studiene av »Hva må gjøres?. De som har gjennomført disse studiene er godt fornøyd med dem og ser dem som veldig godt egna i partiets nåværende situasjon.

Ved å peke på de tre formene for kamp, kommer svakhetene i den politiske og særlig den teoretiske kampen fram. Flere styrer sier at denne måten å se arbeidet på skaper et bedre helhetssyn på hva vi bør drive med. For boligavdelinger kommer et annet perspektiv fram, nemlig at partiet driver lite og usystematisk med økonomisk kamp i boligområdene. (Vi kommer tilbake til boligarbeidet i punktet om kritikken av forslaget.)

—Arbeiderprioritering

Et punkt som går igjen når kameratene skal peke på de positive sidene i forslaget er prioriteringa av innretting på arbeidsplassene. Dette er uten tvil noe av det som gjør at folk slutter seg til hovedinnretninga. Dette er beholdt og konsentrert i den endelige planen.

—De sju områdene

I det opprinnelige forslaget fra PU blei det lagt opp til prioritering av sju områder:

- Faglig arbeid, arbeid på arbeidsplassene
- Forberede partiet og massene på krig/anti-imp./kamp mot krigen
- Konsolidering av org./parti-
bygging/verving
- Skolering, partidiskusjoner
- Valgkamp, parlametarisk arbeid
- Propaganda, først og fremst KK
- Styrking av partiøkonomien

Det er forbløffende lite innvendinger mot denne prioriteringa. Oppsummeringa må bli at SK må holde fast på denne prioriteringa og gå gjennom hva

konsekvensene av ei slik prioritering bør bli.

Det er noen få områder som har blitt stilt opp mot de sju, og av disse er det ett som peker seg ut framfor andre, nemlig ungdomsarbeidet. Høringa må oppfattes som en ganske kraftig protest mot den lave prioriteringa av partiets ungdomsarbeid. Denne kritikken kommer fra hele landet og det er mange som har diskutert dette punktet og vedtatt forslag til endringer. Vi kommer tilbake til dette under kritikken av forslaget.

—Partidiskusjoner

Forslaget til plan peker ut noen få områder for partidiskusjon. Kinadiskusjon, sosialisme diskusjon, klasseanalyse diskusjon og landsmøteforberedelser. Det har kommet lite forslag til endringer eller alternativer. Noen har foreslått en forsvarsdiskusjon, men det var før det blei klart at en diskusjon om freds- og forsvarspolitikkk blei obligatorisk på vårplanen. Ellers er det laur interesse for Kina-diskusjonen. Flere styrer ønsker å skyve den ut til fordel for sosialisme diskusjonen. Det er rimelig å tolke rapportene slik at det i det minste på styreplan i partiet ikke i øyeblikket foreligger sterke ønsker om helt andre partidiskusjoner enn dem som foreligger i planen. Det kan ikke utelukkes at det likevel finnes slike ønsker blant enkeltmedlemmer, som ikke fanges opp av styrene. Den største interessen samler seg om sosialismediskusjonen. Det er den folk venter seg mest av, og det er til og med foreslått partikonferanse om sosialismen fra ei avdeling.

—Ungdom

Som nevnt har vi mottatt mye skarp kritikk for mangelen på prioritering av ungdom. Skarpe advarsler om faren for forgubbing ledsager kommentarene.

Dessverre har vi fått lite om hvordan dette skal gjøres. Men at partiet ikke lenger vil godta en lav prioritering av ungdomsarbeidet er helt klart. SK har

PARTIPLAN

prøvd å finne en nøktern og realistisk måte å gi ungdomsarbeidet en fast plass i partiarbeidet på.

–Boligavdelingenes plass i partiet

De boligavdelingene som har uttalt seg har uttrykt en sterk misnøye med boligavdelingenes plass i partiavdelingenes plass i partiet. De klager over at de oppfattes som annenrangs avdelinger som tar seg av forefallende arbeid. De synes heller ikke det foreliggende planforslaget gir boligavdelingene noen riktig plass i partiarbeidet. Særlig klager de på at partiets boligarbeid er uten noen form for sentral ledelse.

Det har ikke kommet forslag om å føre boligarbeid opp blant de prioriterte oppgavene, men kritikken fra boligavdelingene er så klar at den har fått konsekvenser for planen.

–Sikkerhet/beredskap

Flere rapporter etterlyser klarere retningslinjer for partiets sikkerhets og beredskapsarbeid. Noen har også kritisert at beredskapsdiskusjonen har blitt utsatt. Nå står jo sikkerhetsberedskap blant de prioriterte oppgavene, men SK har nå klargjort hva denne prioriteringa betyr og slått fast nar og hvordan vi skal gjenoppta beredskapsdiskusjonene. Sikkerheten i partiet har degenerert kraftig i løpet av partikrisa, og det trengs en gjennomgang av rutiner og praksis, slik planen legger opp til.

–Fred og forsvar

Flere styrer etterlyser et frontinitiativ på et riktig grunnlag mot krigsforberedelsene. Kampen mot krigen står blant de prioriterte oppgavene, og SK har konkretisert hva dette betyr.

Noen få styrer går inn for at vi skal gå inn i »Nei til Atomvåpen» med mye krefter. Dette er ikke særlig utbredt i rapportene.

–Øvrig kritikk

UDS/lærer Oslo har en interessant

plankritikk der de stiller SKs faktiske prioritering opp mot det de oppfatter som situasjonen i Norge i dag. De kommer fram til følgende mangler: ungdom, bolig, utdanning og kultur. De argumenterer med at disse områdene har en særskilt betydning som ikke gjenspeiles i partiarbeidet. Dette er et riktig standpunkt. Nå har SK et kulturutvalg, og det vil forhåpentlig dekke behovet for ledelse på vårt nåværende nivå. Ungdom og bolig er behandla over. Det vi verken har diskutert eller har noen realistiske planer for å gjøre noe med er utdanning. Dette bør SK ta stilling til på et seinere tidspunkt.

Noen avdelingsstyrer peker på at de er usikre på hvordan vi skal vurdere krigsfaren. Planlegger vi for en fredelig periode eller for en kommende krigssituasjon.

Svaret må være at vi i dag legger planer utfra en situasjon som ligner mye på den vi har i øyeblikket. Hvis den objektive situasjonen endrer seg drastisk, så må planene endres deretter. For å bli i stand til en slik omlegging, trenger vi diskusjoner om og arbeid med beredskap.

Noen styrer markerer behovet for å diskutere KKs innhold. De sier at de ikke er fornøyd med KKs evne til å propagandere partiets syn på de store, strategiske spørsmåla.

Noen få styrer markerer uenighet med SK i synet på situasjonen i partiet, mens langt flere markerer enighet. Noen sier at situasjonen hos dem er bedre enn hva SK gir uttrykk for, men at de ikke kjenner situasjonen i partiet som helhet godt nok til å si hva som er mest representativt. Et par sier at situasjonen er dårligere.

Det er også kommet kritikk av det som oppfattes som for lav prioritering av anti-imperialistisk arbeid, og mot for høy prioritering av målarbeid.

NYTT KONTINGENT-SYSTEM VEDTATT AV SK

I TF for des. 81 står det på side 4 om partiplanen januar-mars:

»Alle lag må innføre det nye kontingent-systemet. Dette må være innført innen utgangen av mars.»

Dette er ei uriktig formulering som gir inntrykk av at SK har fatta vedtak om nytt kontingentsystem før fristen for lagsdiskusjonen er ute. Opplegget har hele tida vært at først skal materialet fra lagsdiskusjonen oppsummeres, så skal SK på dette grunnlag fatte sitt vedtak. Slik er det også gjort. Vi beklager sterkt denne feilen.

OPPSUMMERING AV DISKUSJONEN

ØKU la fram forslag om nytt kontingentsystem i TF for april og juni 1981. Det er seinere behandla på en konferanse for kassererne i DS, som enstemmig slutta opp om prinsippet om prosenttrekk. De fleste DS har så holdt konferanser for kassererne i laga, som forberedelse til lagsdiskusjonen. Rapporteringsprosenten fra laga er langt fra tilfredsstillende, sjøl om den er en god del bedre enn for planhøringa. På grunnlag av det inkomne materialet fra lagsdiskusjonene har SK gjort sitt vedtak.

Det mest omfattende rapportmateriale har vi fått fra Sør-Trøndelag, der vi bare mangler rapporter fra noen ganske få lag. Vi oppfatter derfor materialet som representativt for Sør-Trøndelag. Der er 87% for og 13% mot prosenttrekk. Sogn og Fjordane har levert det nest mest omfattende rapportmateriale. Der er 89% for og 11% mot. Av alle rapporter vi har mottatt, er det et stort flertall for prosenttrekk. En god del DS har drøfta

prosenttrekk. Samtlige vi veit om, har støtta det med svært stort flertall, få mot.

Argumentasjonen mot prosenttrekk er svært ulik. Et ytterpunkt er underdistriktsstyret i jernindustrien i Oslo som foreslår frivillig kontingent. (se deres vedtak annet sted i TF). En del lag mener at nivået (2,2%) er for høyt, det kan bli utmeldinger - og vansker med rekruttering. Noen lag mener det er en teknisk og byråkratisk løsning på et politisk problem. Alle disse hovedsynspunkta har vært representert med innlegg i TF.

BRUTTOLØNN GRUNNLAG FOR KONTINGENT

Det har vært ei innvending fra en del lag at det ikke er riktig å regne kontingenten ut fra brutto-lønn, men bruttolønn minus en del faste utgifter, f.eks. på samme måte som ved skatteligninga. Særlig boutgiftene har vært trukket fram. Vi mener at skattesystemet er usosialt og favoriserer de med høy lønn. Vi bruker et eksempel som har stått i KK, to familier som bor i borettslag på Furuset i Oslo. Renter på innskudd pluss fradragberettigta del av husleie er der ca. 18 000 kroner.

Eks.1: En familie med inntekt på 190 000-ligna i klasse 2 så betaler staten 11 772 av de 18 000 kronene.

Eks.2: En familie med 108 000 kr -ligna i klasse 2 - så betaler staten bare 7552 av de 18 000 kronene.

Slik virker skattesystemet når det gjelder boligutgiftene. Mange andre fradragposter i skattesystemet er dessuten slik at betingelsen for å skaffe

KONTINGENT

13

seg disse fradragspostene er at en har tilstrekkelig høy lønn. Den som ikke har det, kan heller ikke skaffe seg fradragspostene. Vi avviser derfor at vi kan nytte skattesystemets fradragsregler ved fastsettelse av kontingenten.

INNVENDINGER TATT TIL FØLGE

Den mest vanlige innvendinga fra laga har vært mot det »kollektive ansvaret» i laga, dvs. at andre kamerater skal betale mer dersom noen kamerater ikke betaler i henhold til prosenttrekket. Det må være ei oppfordring, men ikke et pålegg at laget diskuterer og prøver å kompensere dersom noen betaler mindre enn satsen. Det er ei innvending SK er enig i og tar til følge.

Den nest vanligste innvendinga fra laga er at enslig forsørger er for snevert definert i forslaget.

Med enslig forsørger må forstås både en som har forsørgeransvar for barn, og familie med barn som lever på ei inntekt. Det er SK enig i og tar til følge.

Det er invendt fra en del lag at nivået på 2,2% er for høyt. Ut fra materialet vi nå har laga ser det ut til at 2,0% er tilstrekkelig til å gi en økning på 10%. Nivået settes derfor til 2,0%.

Det er lagt fram fra noen lag også omfattende argumentasjon for at forskjellen i trekkprosent mellom enslig forsørger og andre er for stor. Trekkprosenten for enslig heves derfor til 1,3%.

Det har praktisk talt ikke kommet innvendinger mot progresjonssatsene eller grensene for progresjon. Progresjonsgrensene vil bli justert når inflasjonen tilsier det.

Det har vært spørsmål om hvordan barnebidraget skal regnes ved kontingentfastsettelsen. Her vil vi følge den nye bestemmelsen i skatteloven. Vi regner derfor barnebidraget som inntekt for den som har omsorgen for barnet.

SK SITT VEDTAK

Vi gjengir så SKs hovedvedtak om nytt kontingentsystem:

»SK vedtar å innføre nytt kontingentsystem i partiet basert på en prosentsats av brutto lønn. Prosenttrekk må oppfattes som minstesats. Partiledelsen må drive systematisk arbeid for å mobilisere partikamerater som har økonomisk evne til å betale mer.

Ingen medlemmer bør gå ned i kontingent som følge av det nye kontingentsystemet.»

DET NYE KONTINGENTSYSTEMET BLIR DA SLIK

a. Minstesatsen settes til 35kr. pr. måned. Den gjelder for husmødre, trygda, studenter, skoleelever, soldater, arbeidsløse over lengre tid.

b.

Brutto inntekt pr. måned:	lønnskater	enslig forsørger
under 8300	2,0%	1,3%
8300-12500	3,0%	2,3%
12500-16700	4,0%	3,3%
over 16700	5,0%	4,3%

c. Grunniaget for kontingenten er brutto månedslønn, inklusive alle faste tillegg som skifttillegg, helgedagstillegg ol., men eksklusive overtid.

For arbeidere med store variasjoner i månedslønn pga. spesiell arbeidssyklus, må det beregnes gjennomsnittlig månedslønn på grunnlag av en lengre periode. Kontingenten må reguleres ved større vedvarende endringer i lønna, f.eks. tariffoppgjør og justeringer, stillingsendringer ol.

d. Kontingenten for sjølstendig næringsdrivende fastsettes på grunnlag av ligningsoppgave for foregående år. Kontingenten skal minimum betales på grunnlag av netto næringsinntekt. For

mange sjølstendig næringsdrivende vil netto næringsinntekt gi for lav kontingent. Dette må vurderes konkret i de laga det gjelder.

UNNTAK

Det må i særskilte høve kunne gis dispensasjon fra satsene.

a. I de tilfeller der det nye kontingentsystemet vil virke åpenbart urimelig og urettferdig, kan medlemmet få redusert eller økt kontingent i forhold

til gjeldende sats.

b. Dersom laget til sammen betaler mindre enn i henhold til satsene skal det søkes om godkjenning til DS.

Det nye systemet skal innføres fra og med 2.termin 1982, dvs. fra og med 1/5-1982.

På bakgrunn av de erfaringer som gjøres med det nye systemet skal det revideres til 1/5-1983.

SKAU vil fortsatt kunne innarbeide forslag fra laga i det endelige kontingentdirektivet innafor ramma av SK-vedtaket. Forslag som kommer for seint vil bli vurdert ved revisjonen 1/5-83.

KONTINGENT-DEBATT

NEI TIL DET NYE KONTINGENTFORSLAGET

Problemene med nedgangen i kontingentinnbetaling og forverringa av partiets økonomi skyldes i hovedsak tre forhold:

- Nedgang i antall medlemmer.
- Manglende entusiasme pga. politisk uenighet, misnøye med og lita tiltru til partiet og »stille boikott» og protest.
- Nedgang i reallønna.

Vår erfaring er at den nåværende ordninga fungerte bra så lenge den politiske mobiliseringa var tilstede. Å erstatte politisk mobilisering med tvangstiltak vil bare øke problemene og svekke partiet ytterligere. Kontingentens størrelse må være basert på frivillighet. Dersom forslaget blir vedtatt vil det med sikkerhet føre til nye utmeldinger.

Vi avviser derfor forslaget om prosenttrekk.

Vedtaket er enstemmig.

Styret i jernlaget i Oslo.

NEI TIL FRIVILLIG KONTINGENT!

Her er gjengitt vedtaket fra styret i jernlaget i Oslo, dvs. styret i underdistriktet for jernavd. i Oslo.

»Kontingentens størrelse må være bassert på frivillighet.» Dette er noe helt nytt i diskusjonen. Det har ingenting med vårt nåværende system å gjøre. Kontingentsystemet nå er inntektsgradert og står på prinsippet om at den som tjener mer skal betale mer. Problemet er at satsene ikke har vært justert opp og vært på nivå med praksis, slik at hele systemet har blitt utflytende. Minimumssatsene er derfor blitt altfor lave osv. Forslaget fra jernlaget ville gjøre denne utglidninga permanent.

I lag innafor samme bransje og med om lag samme lønn, kan snittet variere kraftig. Lag med høyest snitt kan ligge både 2 og 3 ganger så høyt som laget med lavest snitt. Underdistriktet for jernavd. er sjøl et eksempel på dette. Det kan lett finnes mange lignende eksempler.

Den viktigste forskjellen mellom det

DEBATT

nåværende systemet og prosenttrekk er at minimumssatsene blir heva en god del. Så vil det alltid være ei viktig oppgave å mobilisere så mange som mulig som har økonomisk evne til det å betale mer. Dette må være frivillig. Forslaget fra styret i jernlaget om frivillig kontingent er noe helt nytt. Det finnes ikke frivillig kontingent i noen organisasjon eller parti som jeg veit om. Enten betales det en fast kontingent uansett inntekt. Dette er jo svært usosialt. Eller så betales det en inntektsgradert kontingent. Det er det mest solidariske prinsippet. F.eks. hadde Bolsjevikpartiet prosenttrekk. Fagbevegelsen har aldri bygd på frivillig kontingent. Det er klart at i vanskelige tider, f.eks. 20 og 30åra, var det slik at det virkelig kosta å betale fagforeningskontingenten. Men det var og en plikt og en æressak å ha merkene sine i orden og bidra sin del til organisasjonen. Jeg våger den påstand at frivillig kontingent er et ikke-proletarisk, småborgerlig prinsipp, uforenlig med proletarisk disiplin og kampoppgaver.

Dersom styret i jernlaget i fullt alvor mener at frivillig kontingent er et riktig proletarisk prinsipp, så vil jeg spørre om de har tenkt å fremme forslag om det i fagforeninga si?

I vedtaket fra jernlaget vises det også til »stille boikott» og protest. Jeg veit dessverre også om kamerater som i protest mot resultatet av Landsmøtet har reagert på den måten at de har gått kraftig ned i kontingent - en form for kontingentstreik. Frivillig kontingent vil gi full åpning for slikt, gjøre det legalt. Etter som vi må regne med flertall og mindretall i mange viktige politiske spørsmål, er det helt håpløst å basere partiets økonomiske fundament på et slikt laust grunnlag. Et kontingentsystem som er slik at du går opp i kontingent når du er enig i politikken, og ned når du er uenig, det kan ikke et revolusjonært parti som tar oppgava si alvorlig bygge på.

Ole.

NYTT KONTINGENTSYSTEM?

Vi har diskutert artikkelen om dette i april-TF, vil gjerne gi dere våre reaksjoner. I vår avdeling har vi både svært høyt lønna og lavt lønna medlemmer, og noen er for tida i ulønna permisjon. Kontingenten er betalt inn etter satsene I, III og IV i det systemet vi har nå, men det har også hos oss vært ganske vanskelig å få den inn og videre i tide.

I forbindelse med årsmøtet vårt er det imidlertid blitt klart for oss en gammel sannhet: Kontingentinnbetalinga avhenger av den *politiske* mobiliseringa av medlemmene. Når de ikke får gjort noe arbeid blant massene på stedet vårt, går det tregt med innkrevinga, »man får ikke noe igjen for penga».

Vi har justert satsene etter folks yteevne i løpet av det siste året, dels har folk fått lavere sats, dels betaler de tilbake det som manglet på deres vanlige sats når de igjen får mer penger. Vi har tillit til at hver av oss betaler det de kan, det blir et politisk spørsmål som går an å diskutere og bli enige om.

Vi får to reaksjoner på det nye forslaget:

1) Det er ei mekanisk og byråkratisk løsning på et politisk problem eller som det ble sagt: »De som er igjen, betaler for dem som er gått ut».

Vi innser at partiet får økonomiske problemer bl.a. på grunn av prisstigninga. Men kunne en ikke like godt justert opp de gamle satsene da?

2) Hvordan er den økonomiske situasjonen i partiet nå? Er det noe som holder på å gå konkurs igjen, vi vil gjerne vite det tidligere enn sist. Riktignok har vi tillit til ledelsen når den sier at alle partibedrifter går trygt, men da vil vi vite hvilke aktiviteter som kommer i faresonen nå.

Vi håper på svar og debatt i TF, og at vi derigjennom kan gi et bidrag til å øke aktiviteten (og kontingenten) til partiet.

Ulla.

SVAR TIL ULLA OM KONTINGENTEN

»Når arbeidet blant massene er dårlig, går det også dårlig med kontingenten». Det er helt sikkert mye riktig i det. Politisk entusiasme og driv i det eksterne arbeidet betyr mye for alt arbeid, også kontingenten. Men den andre faktoren som spiller minst like stor rolle er hvordan det økonomiske arbeidet blir drevet i partiet, i DS og avdelingene. Dersom det ikke er kasserer i DS og avd. som virkelig jobber med økonomiske saker, hjelper det lite på kontingent-inngangen med politisk entusiasme nedover i rekkene. Det har vi mye erfaring for.

I 1980 og 1981 oppfordra vi partiet til å øke snittet med henholdsvis 10% og 15kr. for å holde tritt med prisstigninga. Vi veit at det bare var et lite mindretall av laga som i det hele tatt diskuterte denne oppfordringa. Men ett partidistrikt skiller seg ut. Det er Trøndelag. DS og avd. har fulgt det opp politisk, og oppnådd gode resultater.

»Ei mekanisk og byråkratisk løsning på et politisk problem». En skulle tro at prosenttrekk er noe prinsipielt helt nytt. Det er det ikke. Vi fikk et kontingentsystem med satser knytta til inntekt. Det var i en periode med stor glød og entusiasme, slik at praktisk talt alle medlemmer la seg langt over satsen. Det førte til at satsene ikke blei korrigeret i takt med lønnsutviklinga. Derfor kom prinsippet om at inntekta bestemmer kontingenten i bakgrunnen. Men partiets kontingentprinsipp har hele tida vært at den som tjener mer skal betale mer. Når

det nå sies at prosenttrekk er teknisk og byråkratisk løsning, så er det en overdrivelse av forskjellen mellom prosenttrekk og inntektsbaserte satser.

At et system er teknisk enkelt, betyr heller ikke at det er et dårlig system.

»De som er igjen betaler for de som har

gått ut.» Det er ikke det prosenttrekk dreier seg om. Men snittet i kontingenten har stått stille de siste åra, mens prisene har steget med 25%. Forslaget tar sikte på at snittet skal »ta igjen» 10 av de tapte 25%.

At vi minster medlemmer er sjølsagt et problem også for partioekonomien. Men det er ikke foreslått et kontingentsystem som gjør at »de som er igjen betaler for de som er gått ut».

»Kan vi ikke like godt justere opp de gamle satsene?»

Jeg mener at prosenttrekk er et mer solidarisk prinsipp enn det gamle systemet med satser. Jeg synes det er uriktig at kamerater som tjener 50000 og 80000kr. skal plasseres innen samme sats. For det andre måtte satsene endres til stadighet (kanskje flere ganger om året) for å følge med lønnsutviklinga, det blir mye mer uoversiktlig ol.

»Er det noe som holder på å gå konkurs igjen?»

Kontingenten går utelukkende til drift av partiet. Disse pengene er helt skilt fra partibedriftene. Duplotrykk og Oktober Forlag går bra. Men det er problemer med KK - se artikkel i TF for desember 81.

Hvilke aktiviteter kommer i faresonen? Det er et spørsmål som SK i så fall må avgjøre. Men det som er sikkert er at enten må vi øke kontingentinngangen eller så må vi redusere partivirkomheten på flere sentrale områder: faglig arbeid, organisasjonsarbeid, sikkerhetsarbeid, partikontorets virksomhet, planene for studiearbeid.

Partiets drift balanserte i 1981 takket være innsamlinga på 250000kr. Uten denne innsamlinga ville SK måtte treffe beslutning om å redusere virksomheten på de nevnte områder for 250000kr. Det ville ikke være noen vei utenom.

TRENGER VI ET TEORETISK TIDSKRIFT?

Hvorfor stiller vi det spørsmålet akkurat nå, når partiet prioriterer studier og teoretisk arbeid så høyt? Fordi - hvis tendensen når det gjelder kjøp og abonnement på Røde Fane fortsetter som nå, vil vi om en stund ikke lenger ha noe teoretisk tidsskrift.

Abonnementstallet ligger nå på 2000. Det er ingen oppgang fra i fjor på samme tid på tross av abonnementskampanja (700 nye abonnenter).

Løssalget ligger på ca. 500, noe som er alt for lite, og en nedgang i forhold til samme tid i fjor.

Regnskapet ifjor viser et klart underskudd. Det har ført til at vi må redusere antall nummer i året fra tidligere 8 til 6 i 1982.

Disse problemene har flere årsaker. Problemer med bemanning av redaksjonen førte til en opphoping av problemer og forsinkelser som vi fortsatt sliter med. Mer generelt har sjølsagt den allmenne krisa i partiet og i forholdet til studier og teoretisk arbeid hatt en kraftig innvirkning.

HAR VI RÅD TIL FORTSATT Å HA RØDE FANE?

Det er ikke urimelig å stille et slikt spørsmål, ut fra at partiets ressurser for tida er begrensa. Vi slåss for å beholde dagsavisen vår, er ikke det nok?

Vi i redaksjonen er innstilt på å slåss for å beholde og utvikle Røde Fane. Teoretiske studier og ideologisk kamp, vil komme til å spille en svært viktig rolle i partiet og for partiet i tida som kommer. Dette kommer også klart fram i partiplanene.

I disse studiene og diskusjonene

kommer Røde Fane til å spille en viktig rolle. Noen eksempler:

- Sosialisme-diskusjonen. Vi har startet en Stalin-debatt på grunnlag av et omfattende materiale. Tilsvarende når det gjelder Kampuchea. Nr. 1/82 kommer med nytt materiale om utviklinga av den kinesiske økonomien. Vi fører en diskusjon om proletariatets diktatur.

- Krig/fred. Nr. 2/82 vil ha dette som hovedtema, og med spesiell vekt på atomvåpnas rolle og sivil beredskap.

- Utviklinga av sosialimperialismen. Vi har lenge manglet materiale om bakgrunnen for, og innholdet i denne utviklinga. Dette vil bli hovedtema i nr. 3/83.

- Diskusjonen om norsk økonomi og økonomisk politikk. Denne diskusjonen blir nå oppsummert, og vil starte igjen på et klarere og mer konkret grunnlag.

ET BEDRE OG MER VARIERT BLAD

Vi vil også legge vekt på at bladet ikke bare ska konsentrere seg om disse sentrale diskusjonene. Vi mener Røde Fane bør bli et mer allsidig blad, med et mer variert utvalg artikler og flere forskjellige bidragsytere enn det er i dag. Vi vil at bladet skal gi noe også for dem som ikke er så interessert i hovedtemaet. Bl.a. planlegger vi faste spalter for økonomiske, faglige, kulturelle m.m. spørsmål, hvor folk fra disse feltene kan ta opp spørsmål de mener er viktige.

Vi i redaksjonen er altså ganske offensivt innstilt. Vi vil gjerne ha kritikk og kommentarer. Vi tror bladet vil bli bedre, lettere å selge og få folk til å abonnere på. Men ikke så lett at det går av seg sjøl.

ABONNENTER

Slik vi ser det nå vil bladet enten fortsette å gå tilbake og bli nedlagt i løpet av kort tid, *eller* det vil snu tendensen og gå framover. Vi prøver å legge et redaksjonelt grunnlag for å snu den negative tendensen. Men det som blir avgjørende i tida framover vil til sjuende og sist være *antallet abonnenter*. Ønsker du å beholde og utvikle Røde Fane? Da ber vi deg umiddelbart:

- fornye, evt. abonnere sjøl hvis du ikke har gjort det.

- gå løs på venner, familie, arbeidskamerater. Så lite vervearbeid som er gjort for Røde Fane er det et arbeid som vil gi store resultater raskt.

- Ta aktivt del i RØDE FANES abonnementskampanje.

ABONNEMENTSKAMPANJE

I løpet av våren vil Røde Fane starte en abonnementskampanje. (Tidspunktet er

ikke fastlagt ennå). Vi stiller en målsetting på 700 nye abonnenter (dvs. 400 - 500 netto, fratrukket »naturlig» frafall). Det er samme målsetting som i fjor. I motsetning til i fjor mener vi kampanjen i år vil ha gode muligheter til å lykkes av flere årsaker.

- forståelsen for betydninga av teoretisk arbeid og kamp har blitt større i hele partiet.

- vi tror bladet vil bli bedre

- kampanjen i fjor blei satt i gang, men ikke fulgt opp og leda videre. Kampanjen i år vil gå over et avgrensa tidsrom og vi vil sette av skikkelig med krefter til å følge den opp.

Det vil bli sendt ut en fylkesvis oversikt som viser hvordan de forskjellige fylkene ligger an. Vi ber spesielt dem som ligger dårlig an (Hallo: Nord-Norge!) ta et krafttak. Mer materiale om kampanja kommer seinere. Men det er ingen grunn til ikke å begynne allerede nå med å verve venner og kjente!

Lise, Røde Fane redaksjonen.

EN PLAN FOR Å KONSOLIDERE FORFALLET

Som styre i ei industriavdeling i Oslo har vi behandlet det utsendte planutkastet i august-TF. Vi har gjort dette vedtaket, som vi ber tatt inn i TF. Vi nytter høvet til å oppfordre andre styrer - uansett syn - om å fatte tilsvarende vedtak. Slik kan vi kanskje for en gangs skyld få litt debatt om plansaker i partiet. Hittil har vi ofte vært svært så »enige» og overflatiske når utkasta er kommet, for seinere å ha kunnet oppsummere grove feil. Ingen bør få lov til å skrive i beretninga til det 4.landsmøtet at ingen i 1981 fremmet andre forslag...

Så til kritikken, som må begrenses til noen punkter:

HOVEDFEIL 1: TYPEN DOKUMENT

Utkastet er en lang harang med masse allmenne betraktninger og »problemstillingen». Dere vil aldri oppleve at mange styrer setter seg ned og svarer utførlig på sånne spørsmålsister. Bra er det! Som man roper i skogen får man svar, og på et slikt svulmende og slapt papir er dere *garantert* å motta få svar - helst av typen »Kvinnekamp må prioriteres opp...» Hvorfor ikke *prøve* å formulere noen konsentrerte problemer, og kanskje noen ulike mulige løsninger? Kanskje det tilmed i vårt »nye» SK kunne

DEBATT

19

hostes opp antydninger til uenighet, dissenser og alternative forslag...? Eller er dere fortsatt akkurat like »enige» og enstemmige i Sentralen som dere har pleid å være? Kan virkelig 20-30 skarpsindige og uavhengige kommunister med nivå de luxe være helt »enige» om et såpass omfattende spørsmål som planen for de neste 4 åra? Vi sier ikke mer, men tenker vårt! Men om dere etterpå kan oppsummere at denne »høringsrunden» gikk dårlig, så spar oss iallfall for håvne hjertesukk over at demokrati nok er en vanskeligere og mer omstendelig prosess enn vi har lett for å tru. (Jfr. forrige høringsoppsummering).

HOVEDFEIL 2: FEIL SITUASJONSBEDØMNING

Det står endel om situasjonen i partiet, men ikke noen vurdering av årsakene til problemene, bare ei listing av forhold utviklinga de siste åra »har sammenheng med». Videre - og verre - tegnes det et helt urimelig lyst og optimistisk bilde av forholda idag og tendensen. Slik vi ser det i industriorganisasjonen i Oslo er tendensen meget ille. Folk passiviseres, avdelinger smuldrer opp, det indre politiske livet er sløvere enn noengang og svært lite utrettes. For mange medlemmer og grunnorganisasjoner er det bare et spørsmål om forholdsvis kort tid før forfallet er fullstendig. Samtidig registrerer vi handlingslammelse hos ledende organer og ingen energiske tiltak for å endre noenting. Det virker som dere kniper øya sammen og famler mot stupet i innbitt håp om at tingene skal rette seg av seg sjøl.

HOVEDFEIL 3: STORE PARTIDISKUSJONER IKKE PLANLAGT

Det tredje landsmøtet vedtok at

debatten om sosialismen i Norge skal fortsette. Likevel har ikke denne debatten noen klart prioritert plass i planutkastet, og det gis ikke noe opplegg for den. At Pål S. i seinere i et personlig KK-innlegg har lagt fram et opplegg til diskusjon om denne diskusjonen er OK, men kan ikke erstatte en plassering i den sentrale partiplanen.

Samtidig mener vi det er en annen stor debatt som også må tvinge seg fram i denne landsmøteperioden: *en debatt om partiet vårt*. Vi trenger å analysere - etter snart et tiårs arbeid - hvor langt vi er kommet, hvorfor vi står der vi står. Vi trenger kort sagt å *gjøre opp status* for den norske ml-bevegelsens arbeid til i dag. Vi ser nå at mange av grunnsteinene vi har støtta oss til var lagd av sand, at det ikke nytter å jobbe videre som før, og at det er begått en rekke feil. Det krever at vi må gå kritisk gjennom arbeidet vårt, revurdere linjene for partibygging og linjene på en rekke områder med sikte på å slå fast: hva var rett og hva var feil? Vi må studere røttene våre, historia vår og utviklinga vår for å skjønne hvor vi står og hvorfor vi står der. Dette er en viktig oppsummeringsoppgave, og det er ytterst kritikkverdig at beretningsdiskusjonen før det 3.landsmøtet ikke fikk en slik karakter. Vi mener SK med sine »høyreteser» effektivt blokkerte en slik fruktbar diskusjon og at dere i virkeligheten »vifta ned det røde flagget» (la oss ikke glemme alle gode gamle formuleringer!) for å unngå en pinlig og tankevekkende debatt.

For vi trur en diskusjon om partiet vårt nødvendigvis ville måttet munne ut i ganske omfattende kritikk og sjølkritikk fra personer, organer og partiet som helhet. Slik kritikk og sjølkritikk er og var helt nødvendig for å gjenopprette et minimum av tillit innad og et minimum av troverdighet utad. Uten en opprensning vil vi helt sikkert fortsette å råtne opp.

Sluttelig må vi på grunnlag av slike diskusjoner finne fram til tiltak for korrigerende og omdannende av partiet. Her mener vi det framlagte utkastet har en helt *omvendt innretning* av hva vi ønsker. Det legges opp til »skolering», »konsolidering» og »seigt arbeid» langs gamle linjer. Vi ønsker ei innretning som kanskje kan spissformuleres i parola: *oppsummering-kritikk/sjolkritikk-korrigerende og omdanning*.

Vi mener i korthet at SKs plankomite' »planlegger» å la partiets helt brennende problemer forbli uløste, og at utkastet uttrykker en ganske ekstrem strutsepolitikk og i hovedinnretning er ubrukelig.

HOVEDFEIL 4: AKTUELLE MOTSIGELSER PLANLEGGES IKKE LØST

Det finnes en rekke viktige politiske uenigheter i partiet. Om vi ønsker å løse dem, er det naturlig å *planlegge* å gjøre det. SKs plankomite' har etter alt å dømme ikke slike planer. (Det betyr ikke - NB: gud hjelpe oss IKKE! - at vi ønsker debattopplegg, drøvtygge »innledningene», kronikkserie av PS eller obligatoriske møter om alt mulig!).

Vi mener bare at en politisk plan må inneholde planer om å løse politiske problemer - ikke fortone seg som en slags moderne primstav der årvisse begivenheter som 1.mai, valg, tariffoppgjør, årsmøter, sommerleir, innsamlinger m.m. tegnes inn med små symboler. (Vi noterer oss med en viss undring at SKs plankomite blant andre viktige gjøremål har funnet tid til å tegne en grov skisse til en slik tidsmessig ml-primstav -august-TF,s.13 -. Kanskje den kunne produseres som en delikat liten plast-sak a' la bankkort til nytte og glede for de glemsomme blant oss...?)

Vi skal bare kort nevne noen saker vi

mener må planlegges diskutert i løpet av perioden - i en eller annen form. Vi har sjøl synspunkt på dem, men det vil føre for langt å gå i detalj her.

-RV-politikken. Breifront, nåværende »front» eller partilister?

-NATO og forsvarspolitikken. Jo mer SK og kamerat Ge »klargjør» og bedyrer at linja er krystallklar, desto verre blir forvirringa.

-Atomprotest og fredsbevegelse. Full språk og masse forvirring.

-Ungdomspolitikken. Hvordan har det seg at vi er mot 30.april-bråk men helt for aksjon mot bøte-terror?

-Den økonomiske politikken. Det ligger en uløst motsigelse nedbakt (bl.a. i arbeidsprogrammet) mellom »økte bevilgninger og høyt fellesforbruk» og »lavere skatt» som ikke kan løses ved demagogi om å »ta fra de rike».

-Sikkerhetspolitikken. Problemer med klassifiseringa. Tendensen er liberalisering, med det uttalte målet å få et »flertall helt ned».

-Vi mener det fins motsigelser om organisasjonsforma vår og prinsippene for den som ikke er løst, og ikke kan løses ved studier av hvordan Lenin fiksa sakene i 1902 i »Hva må gjøres». »Studieopplegget» på denne boka i Røde Fane var et eksempel på vulgær dogmatikk og ikke egna til seriøs debatt.

-I tråd med dette trengs det diskusjon om partiledelsen og måten dens å drive organisasjonen på. Vi trur ledelsen er forankra i en skadelig byråkratisk stil som konsentrerer ekstreme fullmakter hos en håndfull kamerater, en stil som effektivt hindrer innsyn og debatt fra medlemmers

-I tråd med dette trengs en diskusjon om partiledelsen og måten dens å drive organisasjonen på. Vi trur ledelsen er forankra i en skadelig byråkratisk stil som konsentrerer ekstreme fullmakter hos en håndfull kamerater, en stil som effektivt hindrer innsyn og debatt fra medlemmers

DEBATT

21

og grunnorganisasjonens side. Vi trur SKAU-medlemmene ville oppleve akkutt informativ åndenød om de - som vi - måtte leve på den magre politiske dietten som serveres i internblad og andre skriv. Slik situasjonen nå er, er bare et mindretall i partiet i stand til å danne seg sjølstendige standpunkt om forhold utafor egen avdeling eller lokale område. -Vi trur at flertallet i den daglige ledelsen er så inngrodd i en slik arbeidsstil og så fjernø fra et normalt liv og virkelighetens verden at de må skiftes ut. Spørsmålet om ledelsen i dette partiet ble *ikke* varig løst ved forholdsvis enstemmige valg på siste landsmøtet.

Vi verva på mange måter blomsten av en hel generasjon i 70-åra. I dag har vi mista mange av dem, og vi syns vi treffer utrolig mange »tidligere» medlemmer av bevegelsen. Mange av dem utmeldte for lenge siden, fortsatt vennlige, og ikke

avhoppere som Helge Ø og Co. Mange av dem er flotte folk, men inn igjen hos oss vil de for ingen pris. Mange medlemmer er i ferd med å syke som revolusjonære i ungestyr, pyntelige hjem, økonomiske problemer, frustrasjon over ekteskap og jobb oss. Vi treffer stadig flere kamerater som er blitt uinteressert i politikk, men såvidt henger med av vane, lojalitet og sosiale grunner. Denne avpolitiseringa og privatiseringa av medlemsstokken er skremmende, og vil garantert føre til store tap i åra som kommer. Setter vi ikke opp en plan som virkelig betyr en ny giv, trur vi det blir trist å diskutere beretninga til den 4.landsmøtet. For de av oss som er igjen.

Styret i ei industriavdeling
i Oslo.

Henry B

SVAR TIL HENRY B

OG LAGSSTYRET

KJERSTI EI

Henry B. og styret kritiserer det plandokumentet som ble sendt ut til høring, og mener SK kan ha det så godt dersom vi mottar få svar på et så dårlig dokument. Jeg er enig i at det utsendte dokumentet kunne ha vært bedre, og at det sikkert hadde letta diskusjonen i laga om vi hadde gjort som de foreslår: formulert problemer og motsigelser som laga skulle ta stilling til. Men hva om de hadde fulgt sin egen ideologi og sagt: »Nei, dette gidder jeg ikke svare på?» Da var det ihvertfall ett bra forslag til hvordan framtidige høringsdokumenter bør utformes som ikke hadde kommet SK for øre. Gjør vi noe dumt, så trenger vi kritikk, gjør vi noe bra, så trenger vi å høre at slikt må vi gjøre mer av. Taushet

fra laga betyr at SK må løfte seg sjøl opp etter håret. Det er vi like lite flinke til som alle andre. Derfor er det ikke »bra», men svært dårlig at laga ikke svarer på høringsdokumenter, uansett om dokumentene har feil og mangler. Dessuten er det faktisk slik at en rekke lag *har vært* i stand til å komme med nyttige og konstruktive reaksjoner.

»En politisk plan må inneholde planer om å løse politiske problemer» sier H.B. Og han raljerer over »ml-primstaven», der »årvisse» begivenheter som 1.mai, valg, tariff-oppgjør, sommerleir m.m. tegnes inn med små symboler.» Sjølsagt må en politisk plan ta sikte på å løse politiske problemer. Etter mitt syn gjør både høringsdokumentet og den ferdige planen det. Planen tar f.eks. sikte på å løse problemet med at partiet er for dårlig skolert, problemet med at vi mangler en konkret politikk for sosialismen i Norge,

problemet med at vi ikke klarer å vise en *kommunistisk* profil på arbeidsplassene, sjøl om vi har tillit som flinke dagskjempere. Men det er nå likevel slik at de årvisse begivenhetene på »primstaven» opptar en god del av lagas tid og arbeid. Det er dumt, og det er juks, å ikke kalkulere med det. Jeg har sjøl vært med på slikt juks tidligere, f.eks. under ungdomskampanja for noen år tilbake. Da skulle ungdomsarbeidet være hovedoppgava hele året, og 1.mai skulle være »en del» av dette, og ikke en særegen kampanje. Men når det kom til stykket, krevde 1.mai sitt likevel, og 14 dager før 1.mai kom det opprop i Klassekampen om at »ingen kommunist måtte være i tvil om at 1.mai var den absolutte hovedoppgava». Da er det bedre å se virkeligheten i øya når planene legges. Vi trenger både politiske målsettinger og en oversikt over hvilke konkrete oppgaver laga vil måtte arbeide med. »Primstaven» må med for å gi et realistisk bilde av arbeidsbelastninga på laga.

H.B. og styret kritiserer videre at viktige partidiskusjoner ikke er planlagt, og ramser opp en rekke spørsmål de mener det er behov for å diskutere i partiet. Jeg er enig i en god del av de behova de stiller opp. Flere av disse er også dekt i den ferdig utarbeida planen. Dette gjelder sosialismediskusjonen, som har fått en framtreddende plass, det gjelder forsvars- og fredspolitikken, som skal diskuteres i laga i vår, det gjelder sikkerheten. Den økonomiske politikken vil bli diskutert i flere sammenhenger, både i tilknytning til faglig politikk og i tilknytning til linja for kommunevalgkampen. Men det er dessverre begrensa hvor mange diskusjoner det er mulig å gjennomføre som *store* partidiskusjoner. Tidligere planer er blitt kritisert for å være overlessa, men de mener dessuten at SK skjønner situasjonen i partiet. Nå mener ikke jeg at gode og nødvendige

diskusjoner først og fremst er en belastning for laga. Tvert imot, diskusjoner som kan avklare politikken, løse motsigelser eller lære oss noe nytt, styrker laga. Likevel er det umulig å pøse på med *alle* de diskusjonene en kunne ønske, hvis de skal bli skikkelig gjennomført og forberedt. Laga skal dessuten helst ha noe rom for å ta opp lokale saker og særegne problemer. Men det finnes sjølsagt også andre metoder til å drive diskusjoner: Røde Fane (jamfør økonomi diskusjonen), Dokka-kurs, seminarer, sommerleire. Skal f.eks. sosialisme-diskusjonen bli det vi ønsker den skal bli, må lagsbehandlinga suppleres med slike metoder.

De etterlyser også »en stor debatt om partiet vårt». Jeg må tilstå at jeg ikke er helt sikker på hva han mener, men slik jeg forstår ham, ønsker han debatt, både om sjølve det politiske grunnlaget vårt og om måten vi har arbeidet på, hvordan partiet er blitt leda osv. Når det gjelder det første, nemlig det politiske grunnlaget vårt, oppfatter jeg det slik at viktige deler av det faktisk *ble* satt under debatt før siste landsmøte. Det gjaldt f.eks. viktige sider ved den demokratiske sentralismen, det gjaldt spørsmålet om proletariatets diktatur, det gjaldt forholdet mellom politisk og økonomisk kamp. H.B. mener at det daværende SK blokkerte diskusjonen med sine »høyre-teser». Men »høyretesene» var jo et *standpunkt* i debatten om det politiske grunnlaget vårt, et standpunkt som fikk oppslutning av det store flertallet på landsmøtet. H.B. og styret er muligens uenig i det standpunktet, men det er en annen sak.

I tida framover skal vi gjennomføre studier og diskusjoner av svært sentrale deler av det politiske grunnlaget vårt, som den historiske materialismen og marxismens politiske økonomi. Sosialisme-diskusjonen vil også, etter mitt syn, bety at vi må gå mange tidligere oppfatninger og standpunkter nærmere

etter i sømmene. Det er mulig at H.B. og jeg har ulike forhåpninger til, og målsettinger for disse studiene og diskusjonene. Det er også mulig at det vil vise seg at vi kommer til enighet på vesentlige punkter. Uansett mener jeg at den planen som nå er lagt gir større muligheter for en grundig debatt av det politiske grunnlaget vårt enn en beretningsdiskusjon alene vil kunne gi.

Når det gjelder måten vi har arbeidet på, hvordan partiet er blitt leda osv., så ble det reist mye kritikk av dette foran siste landsmøte. En god del av denne kritikken var etter mitt syn riktig, og mange spørsmål er fortsatt uløste. Vi har ennå mye å lære når det gjelder kaderbehandling, partidemokrati og ikke minst hvordan styrke ledelsen over viktige områder av partiarbeidet. Jeg er glad for all kritikk, og alle forslag som kan hjelpe oss til å lede partiet bedre. Men jeg er skeptisk til hvor langt en *almen* diskusjon om »metoder for ledelse», »partidemokrati» osv. vil føre oss. I mi tid i partiet har jeg vært med på en god del slike almene diskusjoner, med almene konklusjoner som har kookt bort i kålen. Jeg har mer tro på konkret kritikk og konkrete forslag. Derfor synes jeg det er

nedslående når de mener det er »bra» dersom Sk ikke får reaksjoner fra laga på det han mener er et dårlig plandokument. Slikt fremmer ikke akkurat de målsettingene han sjøl hevder å stå for.

De trur at den nåværende daglige ledelsen i partiet er ubrukkelig og må skiftes ut. Tja. Slikt er ikke så lett å kommentere. H.B. og styret hans har tydeligvis bestemt seg for at sånn er det. Jeg skulle ønske at de i det minste ville operere med en alternativ hypotese: At den daglige ledelsen består av kamerater som gjør sitt beste, som har en del erfaring og sunn fornuft, og ikke minst: som det går an å diskutere med. Sjøl er jeg ikke særlig glad for tonen i deres innlegg. Men han har noen poenger som det absolutt er verd å merke seg. Jeg velger å operere med hypotesen at de og jeg har en ekte, felles interesse i å styrke AKP(m-l), sjøl om vi kanskje er uenige om mange ting. Var det ikke bedre om vi tok det for gitt og anla en mer kameratslig tone? Da ville diskusjonen bli mer fruktbar og nyttig for partiet som helhet.

Kjersti E

HVORDAN KORRIGERE

RV fikk 18 000 stemmer og 0,7% oppslutning ved Stortingsvalget. Dette var skuffende, men ikke noen overraskelse. Vi hadde ei bedre politisk innretning for valget enn før. Og etter mitt skjønn gjorde vi det bra gjennom kringkastinga ved ledende kamerater. Det som først og fremst mangla var entusiastisk deltakelse fra det store flertallet av medlemmer og nære sympatisører. Det er dette problem jeg vil ta opp: Hvordan snu tendensen i parti og omland med liten aktivitet og frustrasjon?

For å kunne løse problemet må en

skjønne dets røtter. Jeg tror det er gunstig å gruppere årsakene i tre: Ytre årsaker, dvs. påvirkning fra samfunnet rundt oss. Feil i partiets politikk og praksis. Og teoretiske feil og mangler i m/m samt historisk arv fra den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Når det gjelder feil i partiet er det f.eks. i SKs beretning til LM understreka at manglende oppsummering av venstreavviket danna et spontant grunnlag for høyreavviket. Dette er et punkt i beretninga som blir undervurdert. Mange medlemmer var i 78-79 jævlig slitne etter

års politisk hardkjør. Politiske feil og motsigelser fikk bedre grunnlag å virke på. En svært viktig årsak til hardkjøret var analysen vår av krigsfaen. Mot denne skremmende mulighet ble alle andre problemer ubetydelige. Folk jobba som fan.

I denne perioden (76-78) ble det utvikla en form for kommandostil i partiet. Alt hasta. Vi hadde mye å gjøre og ikke tid til noe. Ikke en gang skikkelige diskusjoner. Langt mindre studier.

Vietnams forræderi. Hetsen mot Kampuchea. Utviklinga i Kina etter kontrarevolusjoner i Sovjet, Vietnam og Albania fikk folk til å spørre seg: Hvilket samfunn er det vi jobber for. Med krisa i KK og plankrisa fikk folk tid til å sitte hjemme i sofaen og tenke over spørsmålet foran. Naturlig nok ble problema med bygginga av sosialismen/demokrati - satt i forgrunnen.

I denne tida dukka det opp mye tvil. Og det *måtte* dukke opp mye tvil i lys av partiets historie. Denne tvilen til en del tidligere anerkjente prinsipper var en *reaksjon* og ikke ei ny plattform for skeptisisme, som PS synes å mene.

Nå er situasjonen ennå slik at vi mangler ei fullstendig oppsummering av venstreavviket inkludert de ideologiske og klassemessige røttene. SK tok i beretninga på seg hovedansvaret for venstreavviket 76-77. Er spørsmålet blitt et politisk problem for SK? Er årsaken av typen »Nå må vi slutte å se bakover. Nå må vi se framover» eller er det andre grunner til at oppsummeringa ikke fullføres. Etter mi oppfatning er det et viktig politisk spørsmål å lage ei slik oppsummering. Det vi særlig mangler internt er ei parti-vurdering av de ideologiske røttene. Når vi har oppsummert og diskutert venstreavviket internt bør vi lage et hefte for ekstern spredning. Hensikt: Gjøre sjølkritikk for feil og rehabilitere folk vi tidligere pressa bort på grunn av politiske

feil - eller som trakk seg unna ml-bevegelsen av samme grunn. Vi kan knapt betrakte oss som kommunister om vi stikker halen mellom beina og unnlater å gjøre dette.

Jeg mener PS i talen til LM la for mye vekt på påvirkninga fra samfunnet rundt oss for å forklare høyreavviket. Det er PS fortjeneste å bringe påvirkninga fra samfunnet på partiets medlemmer inn som en viktig faktor. Men den er mindre viktig enn begge de to andre faktorene jeg nevnte. Jeg får av og til inntrykk av at det er interesse for egen »sivil karriere» som er det største problemet som partiet strir med for tida. Men en kan jo ikke legge ansvaret for subjektivism/plankrisa ol. på karrierister i partiet. Ergo er hovedproblemet feil i partiets politikk og praksis. Og skulle vi for alvor konkludere med at karrierisme og privilegerte stillinger i samfunnet er et viktig hinder i partiets arbeid så må vi begrense innflytelsen fra disse folka. I verste fall overtale de verste til å melde seg ut.

Så om teorien. Vi trenger en diskusjon om oppbygginga av statsapparatet under sosialismen, forhold stat-parti og demokratiet under sosialismen. For det første er det svært stor interesse for dette. Politisk uenighet i partiet er sterkt sentrert rundt dette. For det andre sier mange velgere til oss: »Vi er enig at dette samfunssystemet ikke er bra. Men vi vet hva vi har og ikke hva AKP vil gi oss». For det tredje er det mye rot i mlm om staten under sosialismen, f.eks. sovjetenes rolle og demokratibegrepet. Derfor må vi studere og *videreutvikle* statsteorien for sosialismen. Dette må sjølsagt skje over lengre tid.

PS gjør feil i retning mekanisk materialisme. Jeg skal gi to eksempler. Det første er overdrivinga av ytre årsaker for å forklare høyrefeila. Det andre er fra filosofidiskusjonen, 22. august 81 i KK: »I filosofidebatten til nå har det vært et hovedpunkt for meg å vise at

menneskenes ideer er gjenspeilinger av materielle forhold...» Dette er jo riktig. Men det blir mer enn ei svakhet når *kampen mellom ideene* så fullstendig utelates. Vi sjøl kan ha ideer som utelukker hverandre: Skal vi være hjemme - eller skal vi gå i demonstrasjon? Noen ganger kan det være en kamp å komme avgårde. Andre ganger er vi uenige med andre mennesker. Uansett tilfeller - kampen mellom ideene må fram i tillegg til gjenspeilinga - om en skal beskrive utviklinga av menneskenes ideer noenlunde nøyaktig.

Feil i partiets praksis, ideologiske og

politiske feil og mangler i mlm spiller en større rolle i å forklare høyrefeila i AKP i dag enn det ytre forhold gjør. Og feil i SUKP's politikk spilte en kvalitativt større rolle en økonomisk tilbakeliggenskap for å forklare degenereringa i Sovjet. Følgelig må vi legge mye arbeid i å studere og diskutere disse feila. Disse diskusjonene må føres for igjen å bringe partiet framover i store steg. Studier av økonomisk teori kan ikke løse dette problemet, sjøl om også det trengs.

Arne.

KORRIGERING OG FILOSOFI

Svar til Arne fra Pål S

Jeg ønsker å komme med noen kommentarer til Arnes artikkel »Hvordan korrigere...«.

- Arne deler årsakene til partiets problemer i tre kategorier:

- »Ytre årsaker, dvs. påvirkning fra samfunnet rundt oss»,

- »Feil i partiets politikk og praksis» og

- »Teoretisk feil og mangler i mlm samt historisk arv fra den internasjonale kommunistiske bevegelsen».

Allerede i utgangspunktet gjør Arne et viktig brudd på dialektikken ved at han definerer påvirkning fra samfunnet rundt oss som utelukkende en ytre årsak. Dermed betrakter han partiet som et eget univers, isolert fra klassekampen og samfunnet. I virkeligheten er partiet en del av det norske samfunnet og klassekampen i Norge, og partimedlemmene er vel så mye samfunnsmedlemmer som de er partimedlemmer. Hvis en ikke forstår denne dialektikken, kan en ikke gjøre seg håp om å forstå partiets problemer og langt mindre rette på dem.

Fordi Arne oppretter et mekanisk skille mellom partiet og samfunnet og reduserer

klassekampen i Norge til noe fjernt og underordna i forhold til partiet, er det ikke overraskende at han kommer til den konklusjonen at borgerlig og revisjonistisk innflytelse på partiet er mindre viktig enn de to andre faktorene. Arne innser ikke at konklusjonen hans ikke er noe annet enn et resultat av den feilaktige definisjonen av »ytre årsaker«- Arne påstår at det er teoretiske feil og mangler i den marxist-leninistiske teorien. Det er en meget forpliktende påstand. Når et medlem av et marxist-leninistisk parti hevder at det er vesentlige feil ved den teorien partiet bygger på, så forplikter vedkommende seg til å vise hvor disse feilene er. Jeg skal ikke utelukke at Arne har argumenter til å underbygge påstanden, men *han legger dem i hvert fall ikke fram*. Sjøl har jeg jobba nokså mye med grunnleggende marxistisk teori de siste åra, fra Marx' filosofiske og økonomiske skrifter til Lenins artikler om imperialismen, parti og stat. Jeg må si at jeg har blitt overraska over *hvor lite* i disse skriftene *som ikke gjelder i dag*. Ett eksempel: I sommer hevda mange kamerater at Solidaritet i Polen hadde vist

at det kanskje var mulig for arbeiderklassen å ta makta uten en væpna revolusjon, og at dette stilte viktige spørsmålsteget ved marxistisk teori. Det samme hørte vi våren 1968 om Tsjekkoslovakia og sommeren 1973 om Chile. Nå har marxismens og leninismens teori om staten og klassekampen dessverre nok en gang vist seg å være riktig. Hvor mange ganger skal vi oppleve dette før kamerater slutter å snakke om at den marxist-leninistiske teorien ikke er gyldig i dag?

Altså, Arne: Du er hermed utfordra til å vise hva i den marxist-leninistiske teorien som er feil og hvorfor. Har du overbevisende argumenter, så skal jeg slutte meg til deg og kjempe for ditt syn. Har du ikke mer å fare med enn det du har lagt fram til nå, vil jeg kjempe for å få deg til å legge bort fordømmene mot marxismen-leninismen.

- »PS gjør feil i retning mekanisk materialisme.» Sier Arne. Arne begrunner dette slik:

»Det første er overdrivinga av ytre årsaker for å forklare høyrefeila. Det andre er fra filosofidiskusjonen, 22. aug.-81 i KK: »I filosofidebatten til nå har det vært et hovedpunkt for meg å vise at menneskenes ideer er gjenspeilinger av materielle forhold...» Dette er jo riktig. Men det blir en svakhet når kampen mellom ideene så fullstendig utelates.»

La det med en gang være klart. Dette er ikke argumenter som beviser at jeg gjør en mekanisk materialistisk feil. Det eneste Arne påviser er at min tenkemåte bryter med hans tenkemåte. Dersom Arnes tenkemåte er riktig, så er min fel. Men han har ikke på noen måte bevist at hans tenkemåte er rett. Tvert om gjør Arne sjøl den feilen å se på samfunnsmessige vilkår på en snever og udialektisk måte.

Antakelig er dette bare toppen på isfjellet i en større filosofisk motsigelse mellom Arne og meg. Han hevder at jeg

gjør en feil fordi jeg angivelig ser bort fra kampen mellom ide'ene.

Dette er interessant. Den største dialektikeren før Marx var uten tvil Hegel. I hans dialektikk var kampen mellom ideene og begrepene det grunnleggende, Marx ga sin tilslutning til Hegels dialektiske metode, men kritiserte han for idealisme fordi han ikke skjønnte den materielle basisen for ideene. Før Marx i det hele tatt kunne gi seg i kast med sin politiske økonomi var det viktig for ham å rydde opp i denne typen filosofiske feil. Han snudde Hegels dialektikk opp-ned. I forordet til kritikken av den politiske økonomien sier Marx at »det er ikke menneskenes bevissthet som bestemmer deres tilværelse, men omvendt deres samfunnsmessige tilværelse som skaper deres bevissthet». Dette er en hjørnestein i hele marxismen. Hvis vi fornekter dette, faller resten av byggverket.

Som leseren vil se er meningsinnholdet i det avsnittet Arne siterer fra meg og i det jeg siterte fra Marx, identisk. Den kritikken Arne retter mot meg rammer derfor i like stor grad Marx. I virkeligheten må Arnes filosofiske utsagn oppfattes som et mellomstandpunkt mellom Hegel og Marx. Når Arne på den måten framhever kampen mellom ideene på bekostning av det materielle grunnlaget for ideene, så blir det umulig å skjønne hvorfor kampen mellom borgerlige og proletariske ideer ikke like gjerne kunne oppstå i slavesamfunnet.

Jeg skjønner det sannelig at Arne er glødende opptatt av å korrigere partiets feil. Det er ei fin innstilling. Men det filosofiske standpunktet hans og analysemetoden er ikke materialistisk og hvis en slik metode får dominere i partiet vil partiets feil og problemer bli langt alvorligere enn de er i dag. Partiet kan bare korrigeres dersom vi vender tilbake til den dialektiske og historiske materialismen og bruker den på en allsidig måte. ★

HVILKE KRAV SKAL VI STILLE TIL EN KOMMUNISTISK GRUNNORGANISASJON?

Jeg vil reise dette spørsmålet til diskusjon fordi jeg tror at få avdelinger fungerer som kommunistiske grunnorganisasjoner i dag. Jeg mener det er et resultat av høyreavviket, og jeg tror at den mest direkte årsaken er økonomismen. Avvik på partinormene og liberalisme er andre viktige årsaker.

Først vil jeg si at gode tips om hvordan ei avdeling skal fungere er viktig og nyttig, likeså praktiske og organisatoriske tiltak. Men de løser ikke problema aleine.

DEN STRATEGISKE LINJA

Den viktigste forutsetninga er at den strategiske linja er rett. At målsettinga til avdelinga og til hver enkelt kamerat er væpna revolusjon og proletarietets diktatur. At denne målsettinga alltid ligger helt fremst i pannebrusken og at alt vi gjør vurderes i forhold til det. Det mangler mye på dette i dag. Sjøl om militærprogrammet er helt klar på de strategiske måla har de i praksis blitt skjøvet en del til side, noe som har åpna for økonomisme i stor stil. Jeg tror ikke vi får grunnorganisasjonene til å fungere fullt ut som kommunistiske enheter før vi har retta opp denne feilen. Det tar si tid, men jeg mener at studia i høst har gitt oss en god start.

POLITISK MOBILISERING

Ei anna forutsetning er at kaderen blir skikkelig mobilisert på alle oppgavene som avdelinga driver. Jeg mener vi er sløvere på dette i dag enn for noen år siden. Oppgavene og direktiva blir ofte sett på som ei plikt og ikke som noe som kan drive oss framover. KK er et godt

eksempel. Mesteparten av den politiske mobiliseringa rundt KK-arbeidet har dreid seg om å berge dagsavisa. Avisasom vårt desidert beste middel i det allmenne revolusjonære propagandaarbeidet har kommet i bakgrunnen. Fredsbevegelsen er et anna område hvor vi ikke har grøid å samle partiet om ei politisk linje. Det har opplagt vært ei stor hindring for partiets praksis.

KRITIKK SJØLKRIK

Kritikk og sjølkritikk er et tredje område hvor noe må gjøres. Avdelingenes forhold til dette prinsippet er sløvt. Dette til tross for at vi er inne i en periode med mye politiske feil og ei relativt slapp holdning til politisk arbeid blandt en god del folk. Vi er enige om at det er høyrefeil, men hvem står for høyrefeila? Vi er enige om at det er mye liberalisme, men hvem er liberale? Veldig få blir kritisert for feil. Vi er rett og slett redd for å kritisere hverandre. Enhet for enhver pris. Ei slik holdning mener jeg er småborgelig og liberal og er et hinder for å styrke enheten og slagkrafta til avdelinga.

DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN OG PARTINORMENE

Dette er det fjerde området hvor jeg mener vi har viktige avvik. Viktigst er det å styrke sentralismen og praktiseringa av vedtektene. Jeg har ikke dermed sagt at demokratiet i partiet er som det skal være. Sjøl har jeg støtt på noen eksempler hvor folk har vært prinsippielt mot sentrale pålegg. Det finnes også eksempler på rein fraksjonisme. Sjøl om slike ting er viktig å bekjempe, er det ikke denne

typen feil som er dominerende. Det jeg først og fremst er ute etter, er å skjerpe praksisen. For f.eks. få et bedre forhold til gjennomføring av direktiver, tidsfrister, rapporter, fatte vedtak gjennom avstemninger etter en avdelingsdiskusjon, oppfølging av vedtak, protokollføring av diskusjoner og vedtak, o.s.v. Jeg tror mange avdelinger hadde hatt godt av å studere vedtektene. Jeg tror det finnes motsigelser på dem og jeg tror det finnes prinsipielle motsigelser på den demokratiske sentralismen.

Dette var noen områder hvor det trengs opprydding for at vi skal greie å bygge opp kommunistiske grunnorganisasjoner. De peiker alle i den retning at politisk og ideologisk mobilisering blir hovedmedisinen. Så skal jeg si litt om hva som kan gjøres på det organisatoriske området.

HVORDAN SKAL EN KOMMUNISTISK GRUNNORGANISASJON FUNGERE?

Lenin fremheva tre former for kamp som kommunister alltid må drive. Teoretisk, politisk og økonomisk. Legger vi til organisatorisk arbeid, har vi en grov modell for hvordan ei avdeling skal arbeide. Denne modellen gir oss ei allsidig innretning som gir oss muligheter til å

ungå økonomisme. Følger vi ikke en slik modell er det min påstand at økonomismen er uungåelig. Det som er litt viktig for oss er å få denne modellen fra det allmene og ned til den konkrete praktiseringa i hver enkelt avdeling. Som en start vil jeg fremme påstanden om at det til enhver tid må være syv permanente oppgaver i ei avdeling. Nemlig:

- Organisatorisk arbeid.
- Propagandaarbeid (med KK som viktigst).
- Økonomiarbeid.
- Teoretiske studier.
- Systematisk massearbeid.
- Politisk arbeid i front/fagforeninger.
- Rekruttering/partibygging.

Ikke alle like viktig til enhver tid, men å utelate ei av dem over et lengre tidsrom, vil føre til en eller anna form for ensidighet med negative konsekvenser.

Hver avdeling bør ha ansvarlige på alle disse områda. Jeg skal ikke komme nærmere inn på dem her, heller komme tilbake til det siden.

Noen vil kanskje hevde at når de sentrale pålegga kommer i tillegg, blir dette alt for mye. Akkurat det synes jeg er en viktig problem-stilling som bør diskuteres nærmere.

Axel.

VI MÅ HA SKJØNT LENIN DÅRLIG

I »Hva må gjøres?» nevner Lenin 5 krav som måtte stilles til et kommunistisk parti i Russland. Ett av disse krava omhandla sikkerheten til partiet og partimedlemmene. Lenin påpeker her at mange uorganiserte hadde mista mye tillit til partiet pga. dårlig sikkerhetsarbeid, at partiet hadde tapt prestisje fordi det hadde jobba så amatørmessig med slike saker. Jo sterkere åpen undertrykking jo viktigere var det å begrense partiet, stille krav til politisk nivå mht. forståelse og

evne til å jobbe illegalt. Konsekvensen av feil på dette området viste seg jo ganske øyeblikkelig i form av fengsling, tortur og henrettelser.

Hva da med Norge anno 1981: Er det ikke så farlig med høyt nivå på sikkerhet, vi lever jo under langt fredeligere forhold i vårt borgerlige demokrati? I praksis kan det nesten virke som om det er slik vi tenker... Uten å trekke Lenins vurdering av forholda i Russland i tvil, vil jeg hevde at det er viktigere enn noen gang med

skjerpa krav til sikkerhet. Dette fordi:

Formen for undertrykking er så mye mer tilslørt i Norge i dag enn den var i Russland på Lenins tid. Når diktaturet og undertrykkinga er så tilslørt er det så mye lettere å ha illusjoner om klassefienden: Det får ikke øyeblikkelige konsekvenser (ihvertfall ikke nødvendigvis) om vi gjør grove sikkerhetsmessige feil i arbeidet vårt. Samtidig kan det faktisk være sånn at fienden derfor får god tid til å samle og lagre data som kan være så omfattende og fullstendige at i en skjerpa situasjon har de hele »kartoteket» på kommunister og nært omland, som gjør det enkelt å tilintetgjøre omtrent hele den framskredne delen av folket.

For det andre: Den teknologiske utviklinga, (kommunikasjonssystemet, utviklingen av datasystemer osv.) gjør det

langt lettere for klassefienden å drive overvåkning i dag enn på Lenins tid.

Det er klart at vi må evne å utnytte muligheten til å jobbe legalt. Vi trenger sikkert flere offentlige talsmenn/kjente AKPere rundt på store arbeidsplasser, innen bransjer og områder. Jeg er enig med de som sier at dette er en forutsetning for at vi skal evne å jobbe under jorda».

Men det haster forferdelig med å bekjempe amatørismen i sikkerhetsarbeidet vårt. Vi må bekjempe feilaktig politisk tenkning på dette området (sikkert mange med meg som får gå i fred med illusjonene) og utvikle retningslinjer og konkretisere disse.

Oslo 17.11.81
Gunn.

PARTIETS LINJE I FORHOLD TIL FREDSBEVEGELSEN

- Avdelinga har diskutert partiets linje i forhold til fredsbevegelsen »Nei til atomvåpen» og blitt enige om følgende:

- Vi er sterkt uenige i partiledelsens linje overfor fredsbevegelsen og begrunner det med følgende:

- Det er et faktum at faren for krig er tilstede. (Dette har jo partiet lenge gått i spissen for å propagandere): Denne krigen vil etter all sansynlighet utvikle seg til en atomkrig. Det har vokst fram en brei bevegelse mot krigen, i form av en organisert aksjon leda av revisjonister og revisjonistinfluerte personer. Aksjonen appellerer til breie folkegrupper, den radikaliserer og aktiviserer folk.

AKP(m-l) er det eneste partiet her i landet som har en riktig analyse av supermaktene. Derfor påligger det partiet et særlig stort ansvar for å korrigere denne bevegelsens feilaktige linjer og

innrettinger. Det gjøres best innenfra. Partiledelsen har tidligere argumentert med at Fredsbevegelsen ikke kan endres, at den er for konsolidert, at den ikke ønsker enhet med oss osv. Disse argumentene holder ikke vann. For det første: Det er en utvikling i fredsbevegelsen til å markere stadig sterkere holdning mot Sovjet: Både i den store demonstrasjonen i Oslo og nå ved punktdemonstrasjonen utenfor den Sovjetiske ambassaden eller u-båtskandalen, ble det reist antisovjetiske paroler som er nye for »Nei til atomvåpen».

Vi kjenner til at progressive folk gjør et bra arbeide som tillitsmenn innafør fronten allerede i dag.

Vi vil vise til likhetene med situasjonen i EEC-kampen hvor partiet i den første fasen hadde en tilsvarende holdning til

»Folkebevegelsen» som det i dag har til »Nei til Atomvåpen». I sluttfasen ble dette oppsummert som feilaktig og folk ble oppfordra til å gå inn i »Folkebevegelsen».

Partiets holdning til »Nei til atomvåpen» grunner seg i en sekterisk grunnholdning som på alle kampavsnitt hindrer vår framgang i arbeidet for å bli den ledende

krafta for arbeiderklassen og kampen for sosialismen (Les Dimitrov s.114). Partiet trenger en aksjon nå for å konsolidere rekkene og få prøvd politikken sin. - Oppfordre derfor alle medlemmer om å gå aktivt inn i arbeidet i aksjonen.

Ragnar.

ER VI FOR EI ATOMFRI SONE?

SK støtter i oktober-TF et atomfritt Norden som omfatter Kola, Østersjøen og våpna som truer Norden. Uttalelsen gjør det også klart at dette ikke er noe virkelig vern mot atomkrig, at det beste vernet er et sterkt, konvensjonelt forsvar og et utbygget siviltforsvar. Dette er en bra plattform i kampen mot den pro-sovjetiske soneplanen til f.eks. »Nei til Atomvåpen». Men, og det er et stort *men* her. Er vi virkelig *for* en atomfri sone, *garantert av Sovjet?*

Garantien er en sikkerhetspolitisk *avtale* med Sovjet. Den betyr ingenting for å stagge Sovjet. Men at vår »atomnøytralitet» garanteres av Sovjet åpner for *sterkere sovjetisk* press på Norge. Kreml har allerede antydning at amerikanske forhåndslagre må fjernes, hvis Sovjet skal stå ved garantien. Jeg er mot disse lagrene, og kraftig mot sovjetisk *press* og *diktat* av norsk sikkerhets- og forsvarspolitik. Norge trenger å styrke forsvarsevnen (som SK også mener). Jeg er mot å gi Sovjet høve til press mot denne opprustninga. En »atom»nøytralitet garantert av Sovjet åpner for sånt press.

Ei sone må kontrolleres. Sånn kontroll må *ikke* gi Sovjet ennå større innsikt i norsk forsvarsevne. Sjøl om kontrollen er internasjonal (SK-uttalelsen), er det mulig å unngå økt sovjetisk innsikt? Jeg tviler.

SK sier sone ikke er noe vern mot atomvåpen. Raketter kan skytes mot Norge fra ramper langt inne i Sovjet. Sone

er ikke et vern i det hele tatt. Men den trekker på Norge store problemer fordi Sovjet får et nytt pressmiddel. Verken svensk eller jugoslavisk nøytralitet er garantert av supermaktene. Tvert imot vil verken Sverige eller Jugoslavia traktatfeste nøytraliteten. Den må forsvares, militært.

Ut fra dette er jeg mot en atomfri sone, også som SK definerer den. Soneplanen som Mona støtter, Nta's sonekrav, er sjølsagt en gigantisk gavepakke til Kreml med helt andre dimensjoner. Denne soneplanen må partiet kjempe aktivt mot. Som Mona sjøl illustrerer, lar den seg slett ikke forene med ei vurdering av Sovjet som den største truselen mot Norge.

SKs krav til atomfri sone er følgelig et kompromiss, et taktisk krav som kan gi best mulig plattform for å kjempe mot Monas versjon av Norden som atomfri sone. Det må bety at det ikke er noe slingringsmonn »til høyre» for SKs taktiske krav, at dette sonekravet er et absolutt minimumskrav om partiet skal delta i demonstrasjoner, opprop etc. hvor soner blir tatt opp.

Til sjuende og sist gjenstår likevel spørsmålet om ikke partiet bør slippe sonekravet og definere ei ny plattform for kampen mot »Nei til atomvåpen»s soneforslag. En plattform som gjør vurderinga vår av hele sonespørsmålet mer troverdig overfor folk flest og gjør det mulig å propagandere disse *innvendingene* mot en sone som jeg har.

Svein.

KULTURREVOLUSJONEN -HVA DREIDE DEN SEG OM?

GJØR UNDERSØKELSER

Innledningsvis vil jeg si meg enig i dem som hittil i debatten har advart mot for raske konklusjoner om fordømming av/hyldest til de endringene som har vært i Kina etter Mao.

Slike krav er naturlige ettersom partiet vårt har drøyet (etter min mening for lenge) med å ta opp diskusjonene, og mange føler krav utenfra om at vi må ta standpunkt.

Innleggene i TF til nå har hatt tendens til å si litt om alt. Dette er bra for å starte med å få en oversikt over diskusjonen, men konklusjonen må bli overflatiske så tidlig.

Vi har mer å tjene på å ta område for område og prøve å sammenfatte etter hvert og trekke konklusjonene til slutt. Jeg vil derfor begrense meg til kulturrevolusjonen, ikke fordi den er avgjørende, spørsmål om økonomien er like viktig.

HVA ER DET KKP TAR AVSTAND FRA?

Det er nødvendig å være presis i spørsmål om kulturrevolusjonen. Når KKP sier at åra fra -66 til -77 var ei stor ulykke for landet, ser det ut til at de tar avstand fra det vi har sett på som essensen i Maos videreføring av ml. og de ide'ene som unnfanget fødslen av partier som AKP(m-l). Dette førsteintrykket mener jeg er feilaktig. Til en viss grad er det riktig at det er forskjell på den analysen KKP gjør i dag og den linja vi har stått på, men dette gjelder langt fra kulturrevolusjonen som et hele.

Hva er det så KKP i dag tar avstand fra?

1. »Knus alt - angrip alle». Denne parola til 4-banden skulle gi inntrykk av et stort demokrati som satte massene i bevegelse for å gjøre opp med byråkrati og ei borgerliggjøring av kadrene i ledende stillinger. Parola er ei logisk oppfølging av Mao's »Bombader hovedkvarteret», og de bygger begge på den tvilsomme teorien om at borgerskapet var i ferd med å erobre makta i staten og partiet.

Men hvor er denne teorien dokumentert? På meg virker det som et paranoid svar på hendelsene i Sovjet.

Jeg skal innrømme at det mangler materiale til å påstå noe slikt. Men det mangler også materiale til å bevise det motsatte. Vi har bl.a. lite av Mao's arbeider fra etter »Det store spranget». Det 6. bindet i Mao-serien kunne vært bra å ha!! Men så langt jeg kan se, er det ikke påvist at det store flertallet av veteranene fra »Den lange marsjen» var blitt »uforbederlige vandrere på kapitalismens vei».

Inntil dette er dokumentert, må parolen til Mao og 4-banden kun føre til oppløsning av partiapparatet og administrasjonen.

2. Rødegardistene og revolusjonskomiteene skapte nødvendigvis de samme problemene. Disse gruppene hadde som oppgave å reise rundt i landet og være byråkratenes og revisjonistenes store svarte samvittighet. Det er tilstrekkelig dokumentert hvordan disse tok del i fraksjonskanper, satte partiets demokratiske sentralisme og kollektive ledelse ut av funksjon. Den makta disse gruppene fikk viste at hverken massene eller partiet hadde styring med utviklinga.
3. Det er velkjent at ved siden av å

pulverisere parti og statsapparat (overbygninga) førte kulturrevolusjonen til enorme skadevirkninger på økonomien. Produksjonen måtte uunnngåelig gjengjelde i de endeløse fraksjonskampene, angrepene på bedriftsledelsene, osv. Når alle i ledende stillinger skulle kritiseres, var det umulig å holde maskineriet i gang. Teoreien om at det er bedre med et sosialistisk tog ute av rute enn et kapitalistisk tog i rute, viser ei tydelig retning.

4. Det er ikke tvil om at Mao må bære ansvaret for det meste av disse feila, selv om SK hadde et kollektivt ansvar. (Det kan ikke vært lett å sitte i opposisjon i SK på midten av 60-tallet!) Det er ikke tvil om at Mao gikk god for hovedtrekka av det som er skissert, selv om han flere ganger prøvde å stramme inn tøylen. Vi kan ikke komme utenom at kritikken av 4-banden også rammer kulturrevolusjonen og Mao.

HVOR VAR TENG?

Ide'en om at partiet ble angrepet innenfra var tatt fra erfaringene fra SUKP. Hvor var Teng i dette bildet? Sammen med (ingen ringere enn) Liu Shaoqi og Chou En-Lai utforma de kritikken mot Kao Kang og Jao Schu-Shi. Disse var antakelig uttrykk for den virkelige høyrefløyen i KKP - de virkelige uforbedrelige vandrerne på kapitalismens vei». I spørsmål om økonomi utgjorde de Krusjov's speilbilde i KKP.

Videre var Teng (og Liu) sentrale figurer i den store polemikken mot Sovjet på begynnelsen av 60-tallet.

At Teng har hatt Mao's fulle støtte i denne tida viser en gjennomgang av bd. 5. Her nevner han Teng's navn en rekke ganger fra -53 til -57, og det verste som kan sies om denne omtalen er »mild kritikk». Ellers er tonen positiv. På hvilke store områder har Teng (eller Liu) endra

linje fra -57 til kulturrevolusjonen starta i -66. Dette er det vanskelig å svare på, og nok en gang kan en spørre etter mer kildemateriale. Men hvorfor ikke snu på spørsmålet: er det Mao som har endra syn fra 50-åra til kulturrevolusjonen? Denne påstanden er KKP's offisielle i juni-revolusjonen -81, og den ser ut til å være begrunna. Artikler Mao skrev i 50-åra (»Ikke slå i alle retninger» -50, om arbeidet i Tibet -52, og om den indre enheten i partiet -57) peker ikke akkurat mot det ville anarkiet kulturrevolusjonen førte med seg.

HVA TAR KKP IKKE AVSTAND FRA?

KKP's bastante fordømming av begrunnelsen for kulturrevolusjonen (at det skulle være en borgerlig/revisjonistisk klikk i sentralkomiteen) og av det ville anarkiet spesielt 4-banden hvirvla opp, gjør at mange ser alt ved kulturrevolusjonen som uforenlig med ide'ene til dagens ledere. Jeg tror det er nødvendig å skille det som var ei politisk kampanje og det som kan kalles kulturrevolusjones virkemidler. På flere områder mener jeg dagens ledere har en bedre politikk for å hindre byråkrati og borgerliggjøring av kadre i ledende stillinger enn det både Mao og 4-banden noen gang hadde.

Avskaffing av personkultusen, som Mao aldri klarte å gjøre helt opp med, Liu's »two-track»-system (som dreier seg om å kombinere kroppsarbeid/åndsarbeid), foryngelsen av ledende kadre i parti og statsapparat og tiltak for nye rutiner for gjennomføring av direktiver som skal sikre den kollektive ledelsen er stikkord som peker i samme retning som Mao's begrunnelse for kulturrevolusjonen. Det er tiltak som (i hvertfall i praksis) erkjenner klassekampen og eksistensen av borgerlige ide'er i dagens Kina og søker å

demme opp for disse.

Det jeg har tatt opp foran viser at en rekke sider ved kulturrevolusjonen var tiltak som kanskje var nødvendige dersom en klasse skulle kaste en annen. Men jeg mener de var forkastelige i et sosialistisk land.

HOVEDMOTSIGELSEN OG KLASSEKAMPEN

Hvorvidt Kina var i ferd med å skifte farge i -66 er nøkkelspørsmålet for synet vårt på kulturrevolusjonen. Slik har vi dessverre ikke stilt spørsmålet tidligere. Vi har svelget hele begrunnelsen for »de ti svarte år» rått, og dette må vi ta klarere stilling til. Vi har også svelget mer eller mindre rått (om ikke i vedtaks form) at hovedmotsigelsen i sosialistiske land går mellom borgerskapet og arbeiderklassen (og ikke mellom produktivkrefter og produksjonsforhold).

I juni-vedtaket i år sier KKP: »Under sosialismen er det ingen økonomisk eller sosial basis for å gjennomføre en stor revolusjon der »en klasse kaster en annen»». Vedtaket sier at revisjonistklikken, som kulturrevolusjonen var retta mot, og som hadde senter i sentralkomiteen, ikke eksisterte.

Videre sier de at selv om klassekampen eksisterer fremdeles i Kina, er hovedoppgaven til proletariatets diktatur å utvikle produktivkreftene, ikke å føre kampen mot borgerskapet. Dette skal ha vært situasjonen fra -56.

Her må en skille mellom to ting: Det ene er om det virkelig var en revisjonistisk klikk i sentralkomiteen i -66. Det andre er at KKP i dag sier at det ikke KUNNE være det.

Ut fra denne argumentasjonen tar man avstand fra Mao's hovedtese om

kontrarevolusjon og revisjonismen. Argumentene likner til forbausende på det den revisjonistiske ideologen Sobolev sier om motsigelsene under sosialismen. I følge han kjenner sosialismen bare ikke-antagonistiske motsigelser og at det er umulig at slike motsigelser utvikler seg til antagonistiske. (»Hele folkets stat»).

Den teoretiske begrunnelsen til KKP for at borgerskapet ikke eksisterer, er at det ikke fins noen økonomisk basis for det. Denne basisen ble knust ved at rikbøndene ble ekspropiert i -56 og at kapitalistene ble kjøpt opp. Nøklen for å dele inn klassene, er altså den samme som for å oppheve dem (deres stilling i produksjonsforholdene). Borgerskapet lever altså ikke bare som klasse i Kina (og derfor tilhører de intellektuelle arbeiderklassen), og de borgerlige ideene lever som speilbilder fra gammel tid i folket. Man ser altså bort fra at borgerskapet kan restaureres innafor den arbeidsdelingen den sosialistiske staten har. Hvilken klasse 4-banden tilhører etter dette er meg en gåte (men en kan ikke forstå alt heller!) Men det er verdt å merke seg at kineserne har forkastet det ytterliggende synet at klassekampen har tatt slutt.

Til slutt. Det er blitt hevda at KKP fører en ensidig kritikk av kulturrevolusjonen. Jeg har prøvd å vise at de siden ved kulturrevolusjonen som kommer fram fordi »en klasse må styrte en annen» blir dømt nord og ned, mens mye av det vi er blitt flaska opp med og som kan kalles kulturrevolusjonære virkemidler for å forhindre byråkrati, o.l. har »Teng-klikken» aldri gått mot.

En ting er spørsmål om gatekomiteer og veggaviser. En annen ting er om Teng og Liu representerte borgerskapet i sentralkomiteen.

Hans.

RV-DEBATTEN SETT BAK KULISSENE

UPSTART

Kamerater som er RV'ere, sympatisører eller andre KK-lesere har fulgt med i RV-debatten i KK. Her har de sikkert ikke kunnet unngå å lese hva den kjente AKP'eren Tron Ø mener i så henseende.

TØ har sagt han synes det er bra at folk diskuterer valgresultatet, og at det er særlig bra at UPSTART »sparka igang disse sakene». Men dessverre så virker en del av spørsmåla »kunstige, nærmest upolitiske». Han mener også at det er langt fra det vi trenger i dag.

Greit at TØ mener dette! Så er vel dette også oppfatninga til partiledelsen, tenker folk, som fortsatt oppfatter TØ som tilhørende den »harde kjerna». Men vi som er partimedlemmer veit bedre!!

I Oktober-TF kommer nemlig SK med sin oppsummering av valget. Her heter det bl.a.:

»Ideen om at RV nå må kvitte seg med revolusjon og sosialisme, overlate dette til AKP(m-l) og sjøl bli en slags anti-kapitalistisk bevegelse, avviser SK som et farlig høyreopportunistisk feilspor».

Noen ytterligere begrunnelse for disse påstandene er ikke gitt, rent bortsett fra den geniale slutning at RV vil bli likvidert som revolusjonær bevegelse hvis RV kvitter seg med revolusjonen.

Så tenker vel en del kamerater KK-lesere at det er sannelig demokratisk gjort at en slik debatt får gå så fritt i KK's spalter. Og det er selvfølgelig bra. Noen har riktignok hengt seg opp i at Tron Ø får hele debattsida for seg sjøl under vignetten »Tron (kommenteren)», mens motparten får innlegga sine forkorta. Men dette er tross

alt underordna.

Men partimedlemmene har vel også rett til å få se bak kulissene. TØ ønska i sitt siste KK-innlegg lykke på ferden til de som måtte ønske å fortsette debatten. Etter denne oppfordringa har ett - 1 - debattinnlegg blitt trykt i denne saka, nemlig fra kamerat Johanna S en kamerat det er vanskelig å komme utenom.

Hvorfor en så brå kulminasjon? Ingen interesse mer? Var TØs argumentasjon så overbevisende at UPSTART og co. ligger helt på rygg? Partimedlemmene har rett til å få vite at et leserinnlegg fra UPSTART blei postlagt 4/11 og pr. dags dato ikke kommet på trykk. Dette kan sjølsagt være postverkets ansvar, men det er andre innlegg som heller ikke har kommet inn. Blant annet har Arild H i, en uorganisert kamerat som deltok i debatten, sendt inn innlegg som ingen har hørt noe mer fra.

Ut fra dette har jeg en del spørsmål til de ansvarlige:

1. Hvorfor er det et »farlig, høyreopportunistisk feilspor» å ville fjerne revolusjon i RVs grunnlag? Forklar spesielt hvorfor dette er så forferdelig »farlig».
2. Hvis den beskrivelsen som er nevnt overfor er riktig, så kan dere vel ikke være av den oppfatning at det var »bra» å sette igang denne diskusjonen. Da kan det vel heller ikke være riktig at problemstillingene er »kunstige» eller »upolitiske»?
3. Påvis hvor i innlegga mine eller mine »allierte» i KK noen har snakka om at RV skulle kvitte seg med »sosialismen». Er ikke dette en forvrengning av fakta? Er det ikke tvert om slik at flere har påvist *viktigheten* av å ha med sosialismen?
4. Tør SK la sin »analyse» se dagens lys, dvs. la den presenteres i f.eks. KK? Eller

vil dette skremme vekk den siste »uavhengige sosialist» fra samarbeidet med partiet?

5. Finnes det noe »hemmelig vedtak» i noe organ om å stoppe debatten i KK? Hvorfor er ikke de aktuelle innlegga blitt trykket? Hvorfor er ingen begrunnelse for dette blitt gitt til debattantene?

6. Mener SK det er plass for folk som fremmer »farlige høyre-oppportunistiske blindspor» på denne måten i partiet? Eller bør de melde seg ut, evt. bli ekskludert? Er det ikke kritikkverdig av KK-redaksjonen å i det hele tatt la en slik debatt få lov til å gå så lenge?

INTET HEMMELIG BAK KULISSENE

FINNS

Kamerat Upstart stiller seks spørsmål. Her er mine seks svar:

Spørsmål 1: Jeg er overbevist om at et erklært ikke-revolusjonært RV vil bli et politisk misfoster. Et slikt RV ville slett ikke nå de måla som i alle fall jeg mener vi skal stille oss med RV i den nåværende perioden, bl.a.: Vinne oppslutning om vår linje i viktige klassekampsspørsmål. Avsløre det borgerlige parlamentariske systemet som en del av borgerskapets diktatur. Utvikle og vinne oppslutning om vår kritikk av kapitalismen, bl.a. vise hvordan kapitalismen skaper lidelser, kriser og kriger. Pvisе hvordan det ikke kan oppstå et nytt, sosialistisk system på fredelig vis ut av kapitalismen, kort sagt vise at den fredelige, parlamentariske veien til sosialismen intet har med sannheten å gjøre. Kort sagt, vi kan ikke nøye oss med å vinne oppslutning på enkeltsaker. I mange slike saker er vi og store folkemasser enige i dag, derfor de mange skulderklappa vi fikk i valgkampen. Sympatien fantes. Men det var slett ikke nok til å vinne handfaste stemmer. For her telte, og teller, folks syn på og tillit til *helheten* i vårt alternativ inn på en avgjørende måte.

Vi løser en del problemer ved å jobbe med analyse og propaganda for *sosialismen* i Norge. Dette er sjølsagt et svært viktig spørsmål. Men å legge stor

vekt på både enkeltsaker og sosialisme uten overhodet å påvise *veien til sosialismen* er dumt. Å sky unna spørsmålet om veien til sosialismen er *revolusjon eller fredelig parlamentarisk overgang*, er å tåkelegge for massene en helt sentral del av vår helhetsoppfatning som revolusjonære (i motsetning til ulike reformistiske grupper og partier).

Hvordan skal vi oppklare fordommene og feiloppfatningene om for eksempel RV som et »kupp- eller terrorparti» dersom vi begraver dette spørsmålet? Hvorfor skal vi ikke ta tyren ved horna? Jeg tror ikke på teorien om at bare RV får nok tillit i enkeltspørsmål, så vokser vi inn i himmelen (sosialismen). Jeg er sterkt for at RV skal utvikle og gjøre enda bedre og mer konkret sin politikk for de enkelte klassekampsakene og enkeltspørsmåla. Men jeg er samtidig også sterkt for en offensiv holdning fra RVs side når det gjelder å vinne tillit til *helheten* i vår politikk. Ellers tror jeg vi uansett intensjoner, en dag vil ende i en eller annen form for sosialdemokratisk, reformistisk politikk. Jeg synes et slikt perspektiv er *farlig*. Hvordan skal massene få tillit til oss og vår politikk dersom de ikke får svar på sentrale spørsmål som opptar dem?

Spørsmål 2: Hvorfor i all verden skulle det ikke være *bra* å debattere disse spørsmåla? Motsetningene finnes. Løser vi noe som helst ved å »sette lokk» på en sånn viktig debatt om *strategien* vår? Jeg synes tvert om vi har alt å tjene på en

åpen debatt om sånne spørsmål. Jeg synes det var *bra* at kamerat Upstart tok opp disse spørsmåla. Debatten i Klassekampen virka avklarende. *Det* er i alle fall min erfaring.

Spørsmål 3: Jeg har aldri påstått at *du* vil at RV skal kvitte seg med *sosialismen*.

Spørsmål 4: Hvorfor skulle ikke sentralkomiteen la sine analyser om disse spørsmåla se dagens lys - for eksempel i Klassekampen? Det som *hittil* har skjedd, er en nyttig og foreløpig debatt i Klassekampen - i kjølvannet av valgkampen. Her har enkeltpersoner med ulike meninger debattert og polemisert en stund. Debatten er slett ikke over. I RV-regi jobber vi for eksempel nå med en større undersøkelse om hvordan RV fungerer, hvordan folk rundt oss i det ganske land ser på politiske motsigelser av denne typen (hva slags plattform bør RV ha, osv) osv. Målet er å legge fram et materiale til diskusjon i RV om RVs framtid, grunnlag, rammeavtale, mm. Foran landsmøtet til våren 1983 vil denne diskusjonen ganske sikkert ta deg opp igjen slik at landsmøtet skal kunne stake ut en riktig kurs. Vi har tida for oss. Det skulle ikke være noe hastverk med å få ulike organer, inkludert SK, til å presentere endelige vedtak om disse motsetningene på nåværende tidspunkt.

Spørsmål 5: Nei, det finnes slett ikke noe vedtak, enn si »hemmelig», om »å stoppe debatten i KK». Jeg ser heller ingen grunn til det. Det eneste jeg veit om denne debatten i KK i september- oktober-november 81 er at den var ganske intens en periode. Mange innlegg blei trykt, og så ebba diskusjonen ut i denne omgangen

- slik som så mange andre diskusjoner gjør. Det trengs så visst ikke »hemmelige vedtak» noe sted for at sånt skjer. *Det* er å dramatisere det hele ganske unødvendig.

Når det gjelder spørsmålet om hvorfor innlegg ikke er trykt i Klassekampen, så må redaksjonen sjøl svare på det. Det burde ikke være noe som helst oppsiktsvekkende at en redaksjon må gjøre et utvalg om det finnes mange innlegg. Jeg ber også om forståelse for at partiets daglige ledelse ikke kan legge nesa opp i alle slike spørsmål og avgjørelser i redaksjonen - enn si vilket som helst utvalg. En ting er politisk styring med hovedlinjene i dagsavisa vår. En helt annen ting er detaljregulering. Så vær så snill, spør redaksjonen og du vil sikkert få svar.

Spørsmål 6: Skulle det være så lågt under taket i partiet at det ikke er plass for kamerater som fremmer synspunkter som du har gjort? Ja, da skulle det bli ganske tynt i rekkene etter ei stund! Vi kan være ganske uenige om mange spørsmål i partiet og samtidig jobbe videre. La oss endelig ikke flørte med »monolittiske» partiteorier! En ting er å sette til side den demokratiske sentralismen og erklære seg fundamentalt uenig i partiets grunnlag. En annen ting er å fremme skarp kritikk og eventuelt avvikende synspunkter på viktige spørsmål, for å få dem debattert og avklart. Jeg synes - som jeg har sagt tidligere - du har bidratt positivt til å reise en viktig debatt. Og så skulle du bli ekskludert for det?

At Klassekampen lot debatten gå såpass lenge synes jeg - som du sikkert forstår - var riktig bra.

SKAL AKP LEVE ELLER DØ?

BJØRN N

Et drøyt år er gått siden AKPs siste landsmøte, og det er på tide å finne ut hvorfor konsolideringa og enheten som ble proklamert utad etterpå ikke har ført partiet nevneverdig framover.

Det jeg fra sikre kilder vet om landsmøtet, gir meg noen viktige poenger til ei forklaring. Jeg tror det er viktig å komme med dem «offentlig internt», før hele ml-bevegelsen bare har interesse som et historisk fenomen på 70-tallet i Norge. For skal vi se strengt på det, er AKP allerede i dag opphørt å fungere som kommunistparti: Aktiviteten er laber, SK mangler helhetlig grep om den praktiske politikken, det foregår ingen skarp diskusjon om viktige uenigheter, samtidig som vesentlige spørsmål diskuteres intenst i grupper på kryss og tvers blant medlemmene. Nyrekruttering forekommer omtrent ikke, og folk som er misfornøyd og uenig i deler av politikken skygger unna og glir ut av partiet.

HVA FOREGICK I PARTIET FØR 3.LANDSMØTE?

I tida fram mot 3.landsmøte foregikk det en gjennomgripende diskusjon og partikamp i AKP. For første gang var storparten av medlemmene og lagene hissig engasjert i partiets framtid, og mange følte at ei slags vårløsning var på gang.

Etter økonomikatastrofen, da SK nær hadde kjørt hele apparatet utfor stupet uten at medlemmene ante det, følte bl.a. jeg at nå var det på tide å røske opp i de indre sirlkene og sikre opplysninger nok

til å utøve de demokratiske pliktene innafor sentralismen. Det gikk ikke lenger med null sikring og full tillit til de 4-5 personene som var alene om å ha oversikt.

Mye grums fløt opp i denne perioden - i Oslo hadde vi bl.a. tiårets kretsmeesterskap i drittkasting mens oppgjøret med eks-DS-formannen pågikk. Her var det ikke lett for medlemmer langt unna å skille snørr og barter, politikk og sjikaner.

Hovedinntrykket som sitter igjen fra denne perioden er likevel positivt. Medlemmer og lag våknet til kritisk og sjølstendig tenkning. Det var definitivt slutt på tilværelsen som fugleunger som fikk politikken og linjene dyttet ned i åpent nebb fra SKAU.

Mot slutten skjedde en dramatisk dreining. Fra sentralt hold ble det dratt i gang en drabelig kamp mot høyrefaren. Samtidig ble det lansert en parole som angivelig sto sterkt mange steder og som derfor måtte bekjempes beinhardt. «Kast SK!» var parolen det ble blåst til krig mot, og den ble sett i klar sammenheng med høyrefaren, som var reell nok. Jeg har aldri forstått hvor «Kast SK!»-parolen virkelig hadde bred oppslutning. Kritikken av SK var det overalt - og naturlig nok, etter økonomifadesen og alminnelig mangel på lydhørhet overfor grunnplanet - men etter mitt skjønn gikk mer i retning av opprydding og forbedring enn mot utrenskning og politiske henrettelser av sentrale kadre.

På delegatkonferansene før landsmøtet ble det likevel tydelig at representantene fra sentralt hold hadde som klar linje å kjøre hardt mot alle slags «opposisjonelle» for å hindre dem i å komme til selve landsmøtet.

POLITISK BEVEGELSE PÅ
SELVE LANDSMØTET

Mange har spurt hva som egentlig foregikk på det 3. landsmøtet. Etter et stormvær av ulike syn og et sant skred av forslag på forhånd, ble resultatet i manges øyne bortimot »albansk» i sin monolittiske enhet. Mangel på detaljer fra den politiske prosessen som et landsmøte nesten alltid er, gjorde folk frustrert og forvirret. Av sikkerhetsmessige grunner skal det ikke rapporteres åpent fra AKPs landsmøter etc. Det er noe grunnleggende umulig i at folk som er valgt fra et lag faktisk har alminnelig referatforbud tilbake til de medlemmene vedkommende står ansvarlig overfor. Alle medlemmer har krav på skikkelig politisk orientering om så viktige begivenheter, både fra eventuelle landsmøtedeltakere, men først og fremst i form av referater og sammendrag av diskusjonene fra sentralt hold.

Faktum er at selv på et så håndplukket og finsilt møte foregikk det egentlig store diskusjoner. Og kritikken av ledelsen var omfattende på flere felter. Men etter som prosessen gikk, fikk delegatene også klart inntrykk av at SK og ikke minst det gamle SKAU forsto mer og virkelig lærte noe som ville forandre praksis etter møtet. Dette var opplagt viktigste årsaken til at det ble mulig å finne fram til kompromisser både for det nye prinsipp-programmet og vedtak om beretninga for landsmøteperioden.

Men dette kom i stand etter kamp, og etter at den gamle SK først la opp til langt mindre sjølkritikk og langt mer almen innrømmelse av viktige politiske feil. Mot slutten ga sentrale kadre uttrykk for at nå skulle det på mange måter bli en annen stil og en helt annen *levende* demokratisk sentralisme.

HVORDAN BLE LANDSMØTET PRESENTERT FOR MEDLEMMENE?

For medlemmene som ikke var der,

men som var smale i øynene av spenning, måtte resultatet bli nedslående. Nesten ikke et tegn om hva som hadde foregått ut over floskler om konsolidering og enhet! Hva slags politisk føde var dette for skrubbsultne kommunister?

Stort bedre ble det ikke da TF kom med den »offisielle interne» oppsummeringa. Selvfølgelig var det umulig for folk som satte seg ned og finleste f.eks. vedtakene om beretninga å finne ut at her hadde nokså mye skjedd etter partiformannens innledning. Men hvorfor lage rebuser ut av det som burde vært et gledens budskap å rope ut? Skjønte ikke den nye SK eller SKAU at her var det nettopp *livsviktig å komme ut med klare signaler til folk som gikk i ørkenen og venta på manna?*

To eksempler: Pål S i innledningsforedrag sto gjengitt i sin helhet. Men den kraftige diskusjonen *etterpå* ble ikke nevnt med *ett ord!* Heller ikke den skjerpinga av kritikken av gamle SK som førte til at forslaget til vedtak om beretninga ble betydelig omarbeidet og skjerpet i tonen i forhold til utkastet fra sentralt hold.

Forslaget om at sosialismediskusjonen skulle fortsette i den nye landsmøteperioden, ble presentert som »innsendt forslag». Etter hvert som tida har gått, er det blitt viktig å vise til dette vedtaket. Men hadde ikke en av de menige delegatene »sendt det inn», ville det ikke eksistert i dag.

HVA HAR SKJEDD ETTER LANDSMØTET?

Min påstand er at utover mot våren og sommeren 1981 ble forvirringen og frustrasjonen over at landsmøtet ikke åpnet for noen entusiastisk ny giv, bygd inn i både 8.mars, 1.mai og valgkampforberedelsene. Mange ihuga aktivister og kommunister kastet krefter

inn, men det hang en skygge av uavklarhet og håpløshet over innsatsen. Og framfor alt ble mangelen på avklaring og virkelig konsolidering registrert hos progressive venner og sympatisører i arbeiderklassen og andre steder. Tilliten til AKP-ere i klubber og organisasjoner er større enn noen gang. Men partiets innflytelse skrumpet og smuldrer, samtidig som behovet for et kommunistparti og kommunistisk ledelse er større enn på lenge.

Så kom valget, og stagnasjonen for RV til tross for beste valgkamp siden starten, og til tross for mye sympati på enkeltsaker fra svært mange. Igjen ble de mest aktive skuffet, mens RV- og partiledelsen fikk det travelt med å bortforklare og finne andre årsaker til tapet enn de grunnleggende.

Hvis vi ikke makter å snu denne utviklinga, vil det avgjørende økonomiske grunnlaget for både parti, dagsavis og forlag skrumpe inn og smuldre bort. Hva gjør vi da?

HVA MÅ GJØRES?

Vi må innse at det ikke går noen vei framover hvis vi ikke er villig til å ta diskusjon og oppgjør med grunnleggende dogmer.

Vi blir nødt til å legge den leninistiske partimodellen under forstørrelsesglasset og finne ut hvordan vi kan gjøre den bedre ut fra krav og behov i Norge anno 1982. Vi blir nødt til å innse at oppegående norske arbeidere ikke kjøper et parti og et system som forlanger all makt og lojalitet, men som ikke er villig til å gi reell medinnflytelse og respekt for innsikt og erfaring som ikke sitter i kjeften og bok-klokskapen.

Vi må også finne fram til sikringer som gjør det mulig med innsikt fra andre enn dem som til enhver tid sitter og utformer linjene og tar avgjørelsene. (Jeg husker ennå med liten glede landskonferansen

om militærpolitikken der det etterpå ble konstatert at det var beklagelig at opposisjonen ikke var tilstede.) Ikke slik at vi oppretter flere sentra, men slik at flere enn e'n hjerne og noen få par øyne har hånd om all utredning, diskusjon og beslutning. Løser vi ikke disse problemene, kan vi være sikre på at de brede grupperingene av progressive nordmenn snur oss ryggen i avgjørende situasjoner. De er ikke dummere enn at de skjønner hvor stor innflytelse de har på politikken vår, og de ønsker ikke et nytt sett av undertrykkere på ryggen så snart de får kastet av seg borgerskapet.

LA OSS BEGYNNE MED DE NÆRE TING

Min uærbødige påstand er at vi sjelden legger opp til fri og dytptløyende debatt om vanskelige og viktige spørsmål. Vi er snarere ute etter sandpåstrøing og godkjenning av sentralt vedtatte løsninger.

Når det gjelder forholdet mellom sentrale og lokale organer, må vi komme til et punkt hvor lokalavdelingene har en garantert rett til representasjon og dermed innsikt i hva som foregår. Det er ikke brukbart som et politisk system for voksne mennesker at noen kanskje drar dit det foregår, men uten hverken rett eller plikt til å dra hjem og fortelle sine partifeller hva som egentlig skjedde.

Vi kan heller ikke legge opp hele den partimessige behandlinga av viktige saker ut fra unntakstilstanden som det normale. Landsmøter som skjæres ned gjennom drastiske utvelgelses-prosesser, *er og blir udemokratiske*. Samtidig forsvinner viktige nyanser og i verste fall kan synspunkter som har opptil 50% oppslutning bli uten talsmenn til slutt. Skjønner vi ikke dette og tar konsekvensen av det, har vi ikke forstått hvilken skapende kraft som ligger i

40

meningsbrytninger der kurs skal stakes ut og linjer legges. Nettopp et så strengt organisert hele som et kommunistisk parti er avhengig av at oppfatninger kommer fram og brytes s, for i det hele tatt å holde seg levende.

VIL JEG LIKVIDERE
KOMMUNISTPARTIET?

Jeg kan allerede høre hvordan enkelte nå begynner å rynke på nesen og mumle om fordekt likvidasjonsmanøver. Mitt svar er at jeg ikke er noen Helge Ø, og at jeg skriver i fortvilelse over at det går så dårlig med AKP. Men det er også klart at hensikten er å synge ut om at slik AKP fungerer i dag går det ikke lenger. Så får vi finne ut om vi må - og gud bevare min munn - prøve å revidere også den leninistiske partimodellen. Ikke for å kaste den på skraphaugen, men for å lete fram sikringer mot fåmannsvelde og informasjonsmonopol hos en håndfull personer på sentralt hold.

Mener vi dette er helligbrøde, er vi etter mitt skjønn egentlig ikke marxister, men sterile dogmatikere. Mao levde etter Lenin, og han videreutviklet tenking og praksis på avgjørende områder, ikke minst ved å føre inn begrepet masselinje. Men også han døde før alle problemer var løst, og han hadde dessuten små forutsetninger for å kjenne det teknologiske og industrialiserte samfunn fra innsiden. *Vi må bare ikke glemme at marxismen fortsatt er ufullkommen og ikke er kommet i mål på avgjørende felter. Da er det heller ikke riktig å operere med hellige kuer og aversjon mot alle fornuftige endringer fordi de forutsetter revisjon, som vi pr. definisjon har dømt av banen.*

KAN VI DISKUTERE OSS
UT AV UFØRET?

Nei, det mener jeg vi ikke kan. Men vi er nødt til å diskutere også. Og aller helst bør vi diskutere på grunnlag av innsikt, og det vil si etter studier. Men vi har ikke tid og råd til bare å studere nå, og så får vi siden se, både på partimodell og beslutningsgang.

Og det nytter ikke å gå rundt grauten, slik f.eks. Pål S gjorde i sitt forslag til studieopplegg i forbindelse med en kommende sosialisme-debatt. (KK 24.10.81). Opplegget var greit og fornuftig inntil det kom til forskjellige årsaker til kontrarevolusjon i en del tidligere sosialistiske land. Da ble partiformannen både dogmatisk og uklar. Han sier: »Noen hevder at den leninistiske partimodellen og partiets ledende rolle er årsaken til sosialismens undergang i en del land. *Jeg vil avvise dette* (uthevet av BN) og hevde som arbeidshypotese at hovedårsaken er å finne i samfunnets økonomiske basis.» Det var altså blant annet dette vi skulle studere da, *før vi avviste eller trakk for skrāsikre konklusjoner.*

Etter mitt syn må vi også kaste oss inn i grunnleggende studier av Sovjet under Stalin, fra Lenins død til 2.verdenskrig.

Min arbeidshypotese er at svakheter ved partimodellen, kombinert med sementert og uavskaffelig tsarbyråkrati og Stalins byråkratiske metoder istedenfor mobilisering av massene slik Mao utviklet metoden, er vesentlige årsaker til kontrarevolusjonen. Og nettopp når det gjelder mangel på vilje eller evne til å mobilisere massene eller de menige medlemmene i AKP i dag til å være med på å løse problemer, likner AKPs nåværende ledelse på byråkratiske ledelser verden har sett før.

Vi må selvfølgelig også sette i gang studier av norsk samfunnsliv og økonomi og finne ut hva sosialistisk planøkonomi vil bety i et så utviklet land som vårt. Bare på den måten kan vi unngå sjablonsnakket som har rådd grunnen

DEBATT

41

altfor lenge hver gang vi bli presset til å mene noe om konkret og praktisk sosialisme akkurat i vår lille del av verden.

Svært viktig tror jeg også det er å komme ut til verden utenfor partiet med signaler om at vi endelig tar dette alvorlig, så fort vi eventuelt er blitt enige om å begynne den lange marsjen med

sjølransaking helt inn til dogmene og de aller helligste kuene. Og vi må gjøre det ettertrykkelig klart at *vi ikke har fasiten klar før spektaklet har bøljet, hvis vi vil bevare troverdigheten overfor venner og sympatisører.*

Det er gått et helt år - det haster med å komme på offensiven igjen!

EN KORT REPLIKK TIL BJØRN N

1. Presentasjon av landsmøtet.

Når Bjørn N sier at det var mer omfattende diskusjoner på landsmøtet enn det folk har fått inntrykk av, så stemmer det. En del folk har forsøkt å undrgrave landsmøtets autoritet ved å framstille det som om partiledelsens linje bare blei klubba gjennom. For å motvirke en slik forvrengning hadde det vært bra om vi kunne referert mer til debatten. Men dersom vi hadde gitt oss inn på å referere de enkelte innlegga, så ville det vært prinsipielt tvilsomt. Hvordan sikre seg mot tendensiøse »referater»? Hvordan sikre seg mot misforståelser? Her ligger det virkelig fare for bevisst eller ubevisst manipulasjon. Derfor måtte vi holde oss til landsmøteprotokollen og de skriftlige vedlegga til protokollen.

2. Representasjon.

Så vidt jeg skjønner ønsker Bjørn ei valgordning til landsmøtet som gir hvert lag minst en delegat på det endelige landsmøtet. Det er lett å se fordelene ved ei sann ordning. Men Bjørn drøfter ikke ulempene, og de må også med i diskusjonen. Dersom forslaget hans blei vedtatt ville det bety et landsmøte med om lag 10 ganger så mange delegater som det vi hadde i 1980. Det vil være fysisk umulig å holde et slikt landsmøte hemmelig. Det betyr at Bjørns forslag samtidig er et forslag om å innføre offentlige landsmøter i partiet. (Det vil

Pål S

sjølsagt være mulig å stenge dørene, men forøvrig vil et slikt landsmøte være kjent for presse, kringkasting, politiske motstandere, KGB, Sipo, nynazister og andre.) Jeg ser denne ulempen som så stor at den veier tyngre enn fordelene.

3. Partimodellen.

Bjørn er ikke fornøyd med partimodellen. Han snakker om fåmansvelde og informasjonsmonopol. Men han ser ikke at enhver organisasjon betyr konsentrasjon av makt og informasjon. Formannen i Kringkastingsens Landsforening har sjølsagt mer makt og informasjon enn et vanlig medlem, og han skal også ha det. Ellers hadde det ikke vært noe vits i å ha en formann eller et styre. Sjølsagt er det også store forskjeller på AKP og f.eks. KL. Men det er forskjeller som springer ut av at AKP i motsetning til andre organisasjoner arbeider for en sosialistisk revolusjon. Hvis en skulle innføre (noe som ville være urealistisk) en lik grad av informasjon på ethvert nivå i organisasjonen, ville ikke det samtidig gjøre partiet til en fullstendig åpen og legal organisasjon?

I steden for å revidere partimodellen har jeg et annet forslag, nemlig å ta i bruk

partimodellen på en langt bedre måte. Eksempel: Dette innlegget til Bjørn er egentlig et innlegg i debatten om partiets planer som SK tillyste i august. Dersom vi hadde fått det før fristen (1. desember) hadde det kommet med i SKs grunnlagsmateriale for vedtak av partiplanen. Nå har vi ikke fått det før etter at planen er vedtatt, og det vil derfor ha liten innflytelse. Min påstand er at dersom vi alle virkelig bruker den demokratiske sentralismen, så finnes det ikke noen bedre organisasjonsmodell. Dette svarer også til et enstemmig vedtak fra siste landsmøte.

Hvis Bjørn eller andre vil fremme forslag til en annen modell, så har de full frihet til å gjøre det når vedtektene kommer opp til diskusjon forut for det 4. landsmøtet. (Vedtektene vil sannsynligvis legges ut til diskusjon høsten '83.) Sørg for at forslaga er inne i god tid, så vil de bli sendt ut med diskusjonsmaterialet. Så blir det opp til

landsmøtet å avgjøre.

4. Sosialismediskusjonen.

Bjørn kritiserer et utsagn fra meg der jeg avviser at det er den leninistiske partimodellen som var årsaken til kontrarevolusjonen i Sovjet. Dette skjønner jeg ikke. Når det skal være en stor debatt må det jo være tillatt for meg å si mitt syn, som atpåtill er i samsvar med partiets nåværende program. Dette hindrer jo ikke andre i å argumentere for et annet syn.

Forøvrig viser jeg til den vedtatte partiplanen. Som en vil se har partiledelsen lagt opp til en langvarig og omfattende diskusjon om sosialismen knytta til studier og undersøkelser. Det skulle vel svare sånn omtrent til dine ønsker det Bjørn?

Kameratslig hilsen
Pål S

IDRETT OG POLITIKK HØREP IKKE SAMMEN?

Det er gjennomført en spørreskjemaundersøkelse i et distrikt om medlemmenes forhold til idrett og idrettspolitik. Konklusjonen ble:

1. Partifolk driver lite idrett/mosjon.
2. De som er aktive/mosjonerer, engasjerer seg ikke i idrettspolitik.

UNDERSØKELSEN

I alt 23% av medlemmene svarte på spørsmålene, og ut fra svarene kan vi slutte følgende:

- I: 1/3 av medlemmene trener 2 ganger pr. uke eller mer.
- II. 1/2 av medlemmene trener ikke regelmessig.

III. Aktivitetsnivået er ganske likt for *alle* grupper som spørsmålene tillot differensiering mellom: kvinner/menn, proletar/småborger, ledende/menig kader.

IV: 2/3 av medlemmene ønsker å trene mer.

V. Hindringer mot større idrettsaktivitet er jevnt fordelt mellom jobb/private ting og politisk arbeid.

VI: Bare 2-3 stk drev med idrettspolitisk arbeid.

HVORFOR HOLDE SEG I FORM?

Dette er et spørsmål som har vært tatt opp skikkelig på enkelte sommerleire. Likevel har flertallet av oss en livsførsel

DEBATT:

43

som vil føre til fysisk forfall. La oss gjenta:

- god fysisk form gir mer overskudd for det daglige, politiske arbeidet.
- nødvendig i utsatte situasjoner, feks. Alta midtvinters.
- krigsfare - hvem skal føre folkekrig?
- revolusjon - hvem skal slåss?

Det er hverken snobbing eller sløsing med tid å holde kroppen i form. Flere og flere innser at det er nødvendig fordi vårt vanlige arbeid ikke utfordrer kroppen vår nok.

Hvordan en organiserer treninga si er individuelt. Men skal en starte opp, er det en fordel å være flere sammen så det blir et sosialt press på å ikke sluntre unna.

POLITISK ARBEID I IDRETTSBEVEGELSEN

Først to forhold:

1) *idretten er Norges største folkebevegelse og*

2) *den er gjennomsyra av borgerskapets ideologi.*

1) Som folkebevegelse er idretten den viktigste sosiale og miljømessige kraften i mange lokalsamfunn og bydeler. Vi vil kunne knytte nære og sterke bånd til massene ved å jobbe i idrettslaga. Viktig også med tanke på andre kamper som vil måtte føres lokalt.

2) Borgerskapets ideologi viser seg på mange måter:

- eliten prioriteres, massetilbudene fungerer oftest som rekruttering
- barneidrett, smårollingene presses i mange tilfeller til for høye treningsdoser
- demokratiet fungerer ikke, oppmenn og ledere tar alle avgjørelser
- sponsoravtaler og reklame slukes rått, reklamemerker er tøft
- idrettens organisasjoner stiller ikke krav til myndighetene, »lua i hånda«-mentalitet.

IDRETT - EN APOLITISK DEL AV LIVET VÅRT?

Vi vet at en del progressive er aktive idrettsfolk, men erfaring viser at de er politisk passive i denne delen av livet sitt. Dette er i strid med alle ideer om en kommunistisk liv. Vi forplikter oss til å ta opp og føre rettferdige kamper der vi er - også om det er i »upolitisk« idrettsklubber. Dette er et avvik som *ledelsen* må ta affære overfor.

Vår ide er *ikke* at idrettspolitikken skal høyt opp på partiets prioriteringslister. Det vi imidlertid mener er at kommunister må ta politisk ansvar og initiativ når de er med i idrettsbevegelsen. Og det er ledelsens oppgave å sørge for at medlemmene får direktiv om dette. Idrettsbevegelsen har altfor lenge fått seile sin egen sjø.

INSTRAMMINGER - OG TILTAK

Idretten opplever nå nedskjæringer på alle fronter. Det går i sær ut over klubbene der de kommunale tilskuddene er svært viktige. Oslo Idrettskrets gikk ut i svære aksjoner i høst - og vant mye på det. Vi kan vente nye og store økonomiske slag ved neste budsjettkorsveg. Da må vi være parat og gjøre jobben vår for massene. For idrettsklubbene sliter svært tungt og folk er forbanna og rede til aksjoner.

SEMINAR OM IDRETTSPOLITIKK

Det vil om kort tid bli arrangert et seminar om idrettspolitikken, antakelig i RV-regi. Vi utfordrer folk til å bli med der for å dra opp linjene for vårt arbeid innen idretten.

Men før den tid - sett av tid til mosjon innimellom møter, jobb og bleievask!

Idrettslaget. 21.12.81.

AKTIV INNSATS FOR Solidarnosc

- ta del i «Solidarit Norge-Polen»-s kampanjer mot Polens militærjunta, og press mot vestlige politikere for en mer aktiv støtte til «Solidarit»
- hjelp til med å utvikle «illegale»-kontakt med «Solidarit»- og direkte støtte
- spre stoff om Polen når avisene mister interessen: bulletiner, møter, film, video m.m.
- bli med på studiecirkel o.s. for å lære om Polen

FEBRUAR 1982

Innhold

Leder: Partiplanen	2.
- Oppsummering av planhøringa	8.
Nytt kontingentsystem vedtatt av SK	12.
Kontingent-debatt	14.
Trenger vi et teoretisk tidskrift?	17.
Debatt:	
En plan for å konsolidere forfallet?	18.
Svar til Henry [redacted] og lagsstyret	21.
Hvordan korrigere?	23.
Korrigerings og filosofi	25.
Hvilke krav skal vi stille til en kommunistisk grunnorg.?	27.
Vi må ha skjønt Lenin dårlig	28.
Partiets linje i forhold til fredsbevegelsen	29.
Er vi for ei atomfri sone?	30.
Kulturrevolusjonen - hva dreide den seg om?	31.
RV-debatten sett bak kulissene	34.
Intet hemmelig bak kulissene	35.
Skal AKP leve eller dø?	37.
En kort replikk til Bjørn N [redacted]	41.
Idrett og politikk hører ikke sammen?	42.